КОЛИ ЗІЙШЛО СОНЦЕ.

НАПИСАВ П. КРАТ.

Хто хоче довідатись, як люди будуть жити в колективістичнім устрою, про котрий тепер старають ся соціялісти, хай купе собі се прецікаве оповіданє, що вийшло тепер з друку, а коштує лиш 30 центів.

Сю книжку можна набути в усіх українських книгарнях в Канаді і Злучених Державах.

Головний склад видавництва в:

Ukrainska Knyharnia
211 MARKET ST.
Brantford, Ont.

ДОБРЕ СУКНО, ДОБРА РОБОТА І ГАРНЕ УБРАНЄ!

Уже теплий вітер віє,
Сонце добре гріє;
Уже весна; не далечко
Червоне ячко.
Весно красно весиночки!
Ой, що нам думити?
Ой, нікого не думати,
Тра сут замовляти.
Ой, сут добрий, що до міри
Покращий, шитний.—
Шовк масьне мені зошьє,
Межи молодь вийти.
Весно красно, весиночко!
Деж ти зимувала?—
Ой, у кравця ШАБЕРМАНА
Для вас сукна ткала.
А ви ідіть тепер д нему
Врання замовляйте,
Та здорові та веселі
Жури си не майте.

H. Shaberman & Co.

Ми маємо агентів по цілій Канаді. Пишіть і ми вишлемо Вам пробки.

518 Queen St. W. Toronto.

„УКРАЇНА"

Одинокий Національний, Поступовий і Безпартійний Тижневик виходить що Четверга в Шікаго.

Подає найновійші вісти про події і на Україні і всякий рух Українців. —Преюмерата тільки:

в Канаді $2.00. в Злучених Державах $1.50

До щорічної передплати, даємо в додатку дві гарні книжки: «Пророчиця» і «Нічого не було».

Ждайте оказового числа, за надісланем на пересилку. Пишіть на адресу:

"UKRAINA"

2152 W. Chicago Ave. Chicago, U. S. A.

«РЕВОЛЮЦІЯ НА УКРАЇНІ»

Хто хоче ясно розуміти теперішній революційний рух на Україні повинен прочитати книжочку:

„Відроджене України."

Історичний огляд визвольного руху на Україні від 1773 до 1917 р. Ціна книжки 10 ц. (32 сторінки). можна набувати в усіх українських книгарнях.

Пишіть на адресу:

UKRAINSKA KNYHARNIA 516 Queen St. W. Toronto, Ont.

Еврека Найліпші Медицини.

Перфуми найліпші в світі завжди маємо наскладі.
На вичищенє голови з порлаїв і припиненє випадання волоса і відрощенє. Евр. № 5 коштує $1.50
На зробленє кучеряви волоса. — $1.50.
На зищенє волоса в небажаних мущинам або женщинам місцях. — $1.50
На принесенє сивим волоса і на привернене сивому волосю молодечого кольору — $3.00
Хто хоче довідатись про більше наших медицин, хай пишше до нас по катальог.

The Winnipeg Chemical Labaratory Co.
666 FLORA Ave. WINNIPEG, MAN.

ЧИТАЙТЕ І ШИРІТЬ

робітничу часопись

„ГАЙДАМАКИ"

що виходить кождого тижня в четвер і коштує річно:
в Злучених Державах $1.50
в Канаді $1.75
Пишіть і шліть передплату на адресу:

"ГАЙДАМАКУ"

515 So. Broad St. Trenton, N. J.

СЬМІХУ ДО РОЗПУКИ!

Ежстра, екстра
Штіфе, Іване,
Ежстра всі парафіне!
Бо хтоґ хоче насміятись
Мусить міцно вперезатись,
І то шпурком нового модов
Старокрайський козовод.

Але чому? Ну, вгадайте
Везу «ОСУ», замовляйте
Буде сміху, буде шутки
До нестями, до роспуки,
Бо «ОСА», то друг і мати
Буде смуток з хати гнати
За долярів шість рік
Аж вас розболить живіт!
Замовляйте ще вині.

„OSA"

1926 W. Huron Str., Dep. B. Chicago, Ill. U. S. A.

ПООДИНОЧЕ ЧИСЛО 5 Ц.

КАДИЛО

РІК І. Ч. 6. 1-го Мая 1918 р." TORONTO, ONT., May 1 1918 № 6. Vol. I.

Канадийська Гаївка.

(Співати на нуту: «Где, іде Зельман».)

Іде, Іде «піпа», Іде, Іде його дяк,
Іде, Іде і сестрица, мов копица—
Усї людські дурмани.

Іде, Іде «піпа», Іде, Іде його дяк,
Іде, Іде і сестрица, мов копица—
Усї людські дурмани.

За чим, за чим «піпа», за чим, за чим його дяк,
За чим, за чим і сестрица, мов копица—
Усї людські дурмани.

За чим, за чим «піпа», за чим, за чим його дяк,
За чим, за чим і сестрица, мов копица—
Усї людські дурмани.

За баньками «піпа», за баньками його дяк,
За баньками і сестрица, мов копицъ —
Усї людські дурмани.

За баньками «піпа», за баньками його дяк,
За баньками і сестрица, мов копица. —
Усї людські дурмани.

На який хлїб «піпа», на який хлїб його дяк,
На який хлїб і сестрица, мов копица, —
Усї людські дурмани.

На який хлїб «піпа», на який хлїб його дяк,
На який хлїб і сестрица, мов копица, —
Усї людські дурмани.

На робучий «піпа», на робучий його дяк,
На робучий і сестрица, мов копица, —
Усї людські дурмани.

На фармерський «піпа», на фармерський його дяк,
На фармерський і сестрица, мов копицъ. —
Усї людські дурмани.

Вже робітник не той став,
Щоб вам грошї роздавав,—
Ідіть собі геть!

Ой, вже фармер не той став,
Щоб вам грошї роздавав, —
Ідіть собі геть!

Болїв зпудився «піпа», болїв зпудився його дяк,
Болїв зпудилась сестрица, мов копица, —
Усї людські дурмани.

о. Проколуній.

ШИРІТЬ ГАЗЕТУ «РОБІТНИЧЕ СЛОВО» З РУК ДО РУК,
З ХАТИ ДО ХАТИ!

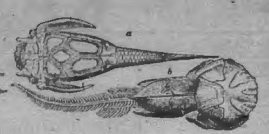

Тепер кождий робітник і фармер повинен предплатити і читати тижневу часопись

„РОБІТНИЧЕ СЛОВО"

ЯКА ПОДАЄ ВІСТИ З ВСІХ СТОРІН СВІТА А ГОЛОВНО З УКРАЇНИ.

В «РОБІТНИЧІМ СЛОВІ» МІСТЯТЬ СЯ РІЖНІ НАУКОВІ І ПОЛІТИЧНІ СТАТІ ПОТРІБНІ ДЛЯ КОЖДОГО РОБІТНИКА І ФАРМЕРА.

ПОЧАВШИ ВІД СЕГО ТИЖНЯ В РОБІТНИЧІМ СЛОВІ» НАЧИНАЄТЬ СЯ ДРУКУВАТИ ДУЖЕ ЦІННА КНИЖКА П. З.

„ЕВОЛЮЦІЯ В ОБРАЗКАХ."

КОТРА ПОЯСНЮЄ ПОХОДЖЕНЄ СВІТА, ЗЕМЛІ, РОСЛИН, ЗВІРІВ, ЛЮДЕЙ І ВЗАГАЛІ ВСЕГО ЩО ЖИЄ В СВІТІ.

ТАКОЇ КНИЖКИ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ЩЕ НЕ БУЛО ВІД КОЛИ ЖИЄ УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД.

В НІЙ ЗІБРАНА НАУКА ДАРВІНА І ВСІХ ПОГО УЧЕНІКІВ. СЯ КНИЖКА ЗВЕТЬ СЯ ЕВОЛЮЦІЯ В ОБРАЗКАХ ТОМУ, ЩО МІСТИТЬ В СОБІ 300 ОБРАЗКІВ ЯКИМИ ПОЯСНЮЄТЬ СЯ КОЖДА РІЧ, ПРО ЯКУ ТАМ ГОВОРИТЬ СЯ

Хто, отже хоче бути свідомою людиною, щоб знати звідки, що повстало в природі повинен зараз запренумерувати собі «РОБІТНИЧЕ СЛОВО» і побачити світло науки!!

Сі образки з книги «Еволюція в образках».

Посилайте предплату
НА РІК З ЗЛУЧЕНИХ ДЕР. $1. 75, З КАНАДИ $1.50.
на понизшу адресу:
Robitnyche Slovo
Box 64 Toronto, Ont.

о. Прокопій.

ДУХОВНЕ НАЧИНЄ.

ДІЯ ДРУГА.

Ринок. Гостинна кімната на резеденції о. Пирки. На фронтовій стіні образ сьв. Дівиці. Праворуч двері на двір, ліворуч до церкви, просто до дальших покоїв.

Яка перша.

о. Пирка кінчить голитись і потім вбирають ся, готуючись до Служби Божої. Волянська виходить в нічній убраню.

Волянська (стоячи за плечима о. Пирки) Гецю!...

о. Пирка (у змученому настрою): Чого тобі?

Волянська: Коляж ми вже підемо геть звідси?

о. Пирка: Де?

Волянська: А до тої Австралії, як ти казав....

о. Пирка: Чи тобі тут зле?

Волянська: Я ту не годна.... Я все ся бою, жи ось люди ся довідають, що я шлюбна жінка...., А тоді, де я від встиду подінусь?

о. Пирка: Тере-фере! Знова своє почала. Звідки ім довідатись? А я решткою ти моя кухарка. Хто може на нас подумати....?

Волянська: Уже й говорять, не то що думають.

о. Пирка: Хто?

Волянська: А ті сьвітські.

о. Пирка: Котрі? звідки ти знаеш?

Волянська: А той Писан, шторник; тай єнш.

о. Пирка: Чекяй, я їм скрию штани нині на казанні

Волянська: Мені з того не полегшає... Гецю!... (хоче пощілувати).

о. Пирка (відпручуючи ії): Мені се збридло... Я змучений.... Вбирайся до церкви.

Волянська (вгибаючи): Он як!.. А чи ти забув, як ямінив мене лишити чоловіка? Як Австралію, де наших людей нема? Чи ти лише дурив дурну бабу?

о. Пирка: Отже щобись знала, що я звідси никуди не рушаюсь.

Волянська: Ні?

о. Пирка: А щож ти гадаеш, покинути таке добре плачену парафію і повятись на зломану голову десь за якоюсь бабою до Австралії? Що му там робити?

Волянська: Боженьку мій! Щож се діеть ся? Деж я від того несьвіцького сорому подіну ся? Зяв мене, забрав від чоловіка, казав, щоб все спровадав і навіть гроші забрала: що десь далеко в теплому краю купимо собі фарму тай будемо господарити...

о. Пирка: Те-ре-фе-ре! Я не гробак, щоб в землі порпатись.. А коли тобі за чоловіком шкода — їди, я не тримаю.

Волянська: Мені моеї чести шкода, отцю!

о. Пирка (бере ії за рамена): Так тобі шкода того шмаркатого, сварцьованого Волянського? Чи розумів си він на тво-сказав?... Так ти мене здурив?. ій красі, чи вбирав тебе, як королівну, чи притискав до грудей, так як я? (притискає сьвята?

Волянська: (миче на собі волосе): Голово моя дурна! де ти мене запровадила?

о Пирка (хапає ії за нетельки і трусить): Замбакни, баба, бо цьламу в церкві почуе.

Волянська: Най чуе! Най цілий сьвіт чуе, що ти зі мною зробив, ти, звіднику!

о. Пирка: Тихо!

Волянська: Віддай мені мої гроші, і я зараз забираюсь звідси!

о. Пирка: Які гроші?

Волянська: А тоті, що я привезла; за гиз та чоловічі.

о. Пирка. Тере-фере!. Давай сидати.

Волянська: Так ти й грошей моіх не вернеш?

о. Пирка: А жебись знала.

Волянська (хапає мітлу і бе попа): Ось тобі, звіднику! Ось тобі!

о. Пирка: Бабо! бабо! (Хапає за мітлу і бе Волянську кулаком в лице). Мавш, бестіе!

Волянська (падає на підлогу.) Ох...

о. Пирка (кидає тй в голову требником і бе лежачу державою від мітли, потім зводить на ноги за волосе). Марш, сучко, до кухні! Зараз мені сідайнок на стіл! Я тобі покажу Австралію! Малаб наша церква попів, коли б кождий сьвященик за своєю кухаркою полетів!

Волянська (перепуджена уступаеть си до кухні.)

о. Пирка: А ти гадала, що ти королівну, чи притискав до грудей, так як я? (притискає до себе; Волянська притулоеть ся до него).

о. Пирка (в бік приморгуючи): Треба дурну козу заспокоіти. (До Волянської): Вертай до Форт-Вілі до того робучого мули.

Волянська: Гецю! таж звавеш,—я тебе школи не покину. Ти мене чимсь таким причарував що я без тебе вмру!

о. Пирка: Отже живімо, як грошi, і я зараз забираюсь звідси!

Волянська (видераеть ся йому з рук): Ні! Я чесна жінка! Я ніяди не покинула шлюбного чоловіка. Лише з тобою, бо ти мені показав з молитовника, як кужний піп слюбує кужну дівку, як приводить ії до присяги при шлюбі.

о. Пирка: Отже чого ж тобі ще?

Волянська: А того, що люди про се не знають і гадають, що я є не твоя жінка, а якась.... (Затуляе очі руками і плаче.)

о. Пирка: Іди геть ревати до кухні, не псуй мені нервів перед Службою Божою!

Волянська: Отже ідемо звідси?!

о. Пирка: Геть, бабо!

Волянська: Чи я тобі жінка?

о. Пирка: Таких жінок я можу мати цілу шкадрону.... (Бере до рук писану проповідь.) Не перешкаджай мені до проповіди приготуватись.... Та давай сидати.

Волянська: Що.. що ти

Ява друга.

о. Пирка: Не зашивай си там! Давай тарелі на стіл.... Фу! (обмиває сн). Дика бранка! Але в ти вломно! Куди підеш від мене? Шкода... Трохи набов... Але без того баба не годна обійтись. Вона потребує кулаків, так само, як поліцаїнів.. Правда, вони має рацію. Нам треба десь далі відїхати. Тут за близько до Форт-Вілї. Хоч і повідомив я того Волянського, що жінка вмерли. Ну, а що як колись дізнається сн, що вона жива.... Тере-фере! тоді й будемо журитись! Треба грошей зробити, а тоді... А тоді по вілїї до старого краю.. А ні? Ти не будь з волочити неотесану бабу з собою межи інте, лігенцію?... Калино, давай смідати!

Ява третя.

Волянська: Та несу. (Ставить на стіл).

о. Пирка (сіпши за стіл): Дай по фляшку.... Тоту з трома звіздами. Се мошйіша.

Волянська (подає горілку).

о. Пирка (пє): На твое здоровле.

Волянська (пошепши): Пий здоров..

о. Пирка (уаливає): А ти?

Волянська: Не хочу.

о. Пирка (тримпвши кулаком об стіл): Пий, бо зараз ти голову (фляшком розвалю!

Волянська (пе).

о. Пирка: Пий ще!

Волянська (пе ще).

о. Пирка: Тепер може повеселіщаєш.

Волянська (надає головою на стіл і заводить).

о. Пирка: Стуни морду!

Волянська: Геню! Я щось чую під серцем....

о. Пирка (обстежений): Тере-фере, бабо!.. Направду? Дуреш?

Волянська (підводить заплакане лице): Бігме.

о. Пирка: Кепсько!... Тере.. Напбавдз?..

Волянська: Бігме не дуру...

о. Пирка: Нічого, нічого.. Я маю модницину; (встає зза стола і йде до бюрка). Ось лигни одну з сих пігулок. Аде не більше, бо се трутина.

Волянська (бере пігулки і йде до кухні.)

Чути хлюп, що скликує до церкви....

о. Пирка (сумно): Тере-фере... Фе! (Дивить ся в вікно).

Волянський? Писан провадить мені сьвідком, що мене духовного отця сї два пани образили. Я вас обох до кримінал! (стукає зза стола.)

Чути пукане в дверї.

о. Пирка: Прошу.

Ява четверта.

Входить Волянський з Писаном.

Волянський: Слава Ісусу.

о. Пирка: На віки Богу Слава.... Може отцеви духовному руку годить ся поцїлувати?

Волянський (робить крок, але Писан стримує його за ковт.)

о. Пирка: Добре, пане Волянський, що прийшлисте. Ви вже від мене рахунок маєте; отже платіт, бо я не маю часу. Треба йти до церкви.

Волянський: Защо платити?

о. Пирка: А за жінку.

Волянський: Отже як воно?

о. Пирка: За похорон, за похорон... І за шпиталь...

Волянський: За вмерлуф за платіж, я коли вона жне....

о. Пирка (стурбовано): Хто жне? хто вам набрехав?...

Писан (випгнає з кишені газету). Сеся кобіта в вас за окомовку. Я її ще й вчора ту бачив, як заносив грошері.

о. Пирка: Брехня! Він вас дуре, пане Волянський! Се сокшіалїст, безбожник! Відступіть сн від него!

Волянський (перестрашений).

о. Пирка: Відступіть сн, бо він безголові! Чи знаєте, що провалитесь в пекло в раз з ним.

Волянський (відступаєть ся поволи.)

Писан (хапає його за руках): Стійте, чоловіче, не бійтесь! Жалійте, хай жінку відзле.

о. Пирка (біжить до дверей що до церкви): Давидо! Давидо! Де! Ходи сюда! Тут мене напастують.

Писан (до Волянського): Будьте відважні! Вона тут.

Волянський: А може то в него подібна до моєї покійниці.

Писан: Ні, вона!—

Ява пята.

Прибігає дик Давид.

Давид: Що таке?

о. Пирка: Вижени сих дрантів геть!

Давид: Вам чого треба?

Писан: Ми прийшли, щоб ваш пін відлав сему чоловікові жінку.

о. Пирка: Жени їх геть!

Давид: Яка жінка. Наш отець мають вдову.

о. Пирка: Давидо! ти будеш

Писана та Волянського:

Ява сема.

Блїда канаючись руками за стїни входить Волянська.

Волянська: Стійте!.. Не вачіпайте їх!.... Се правда! Ваш пін звів мене; порадив сподати гвяз і забрати гроші в чоловіка та втечи з ним. Казав, що як він мені набуб дівка, так він мені більш любий муж, як сей, що тепер по мене прийшов.... (До Волянського), Запізно їдеш! Я вже ні твоя, ані чія.... (Спирається сн на стіл і падає на підлогу.)

Волянський (падає коло неї на коліна): Калино! Калиночко!

Волянська: Прости мені.. Він мене звів. (Показуп на попа.)

Волянський: Яле, Калино, що з тобою?

Волянська: Нічого... Пйт мені дав якихсь трунчих пігулок, щоб збавити плід.... Але я зажила їх всї, бо.. я непорядна...(вмирає).

Волянський: Калино, Калиночко моя! на когож ти мене сиротою в сьвіті покинула?!

Писан (беручи о. Пирку за ковнїр): Тепер не ти мене, але я тебе до кози відставлю.

о. Пирка: Люди! заберіть його від мене... я мушу вмираючу прочастити...

Писан: Ти її вже досить напричащав за жити.. Ходи! (доче за двері.)

1-ий парафіянин (до Давида): Пане ректпй, а як з Службою Божою?

Давид: Обійдеть ся..

Завіса.

ІДЕ, ІДЕ ЗЕЛЬМАН!

ГРИНЬКО КРУЧЕНИЯ КАНДИЛУЄ НА СТАРОГО ГУБЕРМАНА АБИ ЗАБОРОНИВ ЦИРКУСИ.

Коб був губернином, звелїв бим всїх тих слонів вістрелити, а на тоті циркуси таке право видати жебы межи фармерами, тобто господарьми, не могли жадного цьому показувати. А то щала роспуста! Наведе хриоцїнина на гріх, а воді ще й вісміє і ще потім платіт. Защо я сто бяньок у корті заплатив, та? А жінка защо голову ворчком від воза не розвалила, ми думав, ми нігди більш до купи сьи не зліпит.? І тепер ще гуди на свисїським чубку так як рїжок стрічить. Гуляйтим, почінають прозвіщати. А все через тоті циркуси. В зимі їх нема. бо в зимі та ще в нас в Саскачевані на прерях голі хитки враз би тота дівоча кавалєрія себі поніджморожувала. Але лиш сьіг з землї зідла, а жайворонки починають цїпкати, от беря плуг той орього року весни вчасніпія, як попередніх років і відай жи я зору тот корунок, жи знакомими рокамн у воді все стоїя... Але я за цирцуси. Тепер як Петрик, тобто наш газер з Йорктону, буде на губермана обертись, я ку скаку, жи ни потребую його петки, але будемо на, него кандидувати, жи він нам фармерам буде приобщав тоті цирцуси показувати. Бо от знов тепліє і і знов вони пїчуть по вежи нас волочитись. А я в тот бік тепнір і сьи, подивіти не хочу. Кау ваш на Петрика кандидувати, бо за старого губермана тої нендзи не було, аж за сего нового вона знилась.... От жи тогдаз отак, як кїчив сїнти, мій Майк сьи подивив у папір і вас чеді, жи завтра тра до цирку сьи їхати. А моя старя яе, тото добре, відзесте і покладки до Абзяка. тобто Ізраеліта А ві, тот дрибуть яе, злодїяточнике в Йорктоні. А те, там є на що й старому сьи ніґ тобі з дівками?» Побій-Майк яе: Везіт сємі, а па гурконобіль и дівчет, а ни подкладки беру. А я і обої кау, су ни коло цигансього шатра, жи тра до міста поіхати, бо від сївпарки кулек і погубив; а не ці. От ми сьи пропхали до середини. Дивлю, а одна з голи-стоячки скаче. Господи мені! ж у середині захололо. А тоАле й інвалід хоч і тонкий та нендза все ек оббігає так сьи звет. яле кау вам, жи тот жи нумеро три, лабе нам пмороки не сотріпе від коли цівкі вуски. От дітн пойхали гурконобіле, а ми з старов шкапками. Прийхали до Йорктону. Стара пішла по шторах про щіни на покладки сьи до відати, а я одно пейхо то до Абзяка; кау давай гроші і мовчни, а пейло сховай..... шаї і вітгала менідз цирцусу, але Дістав гроші, сидаю з воза в жінці курячу марфу. коні до Попова на подвіре поставив і сидаю ни до церкви відти, ке ни відразу до того тонкого? А тут хтось мене по плечах ік тороххе. А то тот від руських елєваторів, що тепер ше пейжки господарі волочать дяя ся їх богатіє. Ке, а що, я ду-дяяя». Я кау за що?. А вони. А я йому все, дяяе на на мене голов руков за цяю, елєватор мене не здурио. Бов а другов у кишеню. Витегав кобгнїв, так й сам власний мошонку, бере сн усю дисткау ни в Абзяка взев і ке жи в тонкого хочете. А я кау, а «мі

мені? То ни собі вважеете треба дрижк тонкий». А вона пішлян за Абзинову крамницу ке «донкуу», тай гроші за пачіпляв за хлинцуди тої ведициии. А я кау гадем твої мамі, тот агент почав плакати, жи давай назад гроші! А вона в я го обрязки, жи не хочу ккрам. А прибігли ті викидавувати в него цирцу. А я кау, ля. І я сьи опинив в корті, жи гроші в сино. А він ке жи Вони сн джерокчуть но свому, то ніц, живи я квіт підписав. а я по своему говору. І та дівка от я по третій батлині тонкого плаче та на мени пальцем показує. Ото ще ек хлинцуди ни ніякісь казує. От джодж і всудив ни пост. агент ще й ще старий і а-роду ни був. чекають. Стара ворчик в руставіть хрестик на якімсь казує. Ото ще ек хлинцуди ни ніякісь казує. От джодж і всудив ни пост. агент ще й ще старий і а-роду ни був. чекають. Стара ворчик в руставіть хрестик на якімс

П. КРАТ.

ЗИЦИРКА.

Вибралась були до Канади «по долярю» з села Голодране, Панськорайського повіту з Галичини війт Гелеваль, писар Штрічка та професор московіфіл Йорковський. Прийхали до Вінніпегу; тут всі їхні надії на скорі дорібки розвіялись майтобським вітром, і погодувавши після канадійського принісу тих ласкавеньких у «мангірантів» наші заробітчане, щоб не подохнути з голоду, раді були, що записались до роботи на «ескемпо» десь на «Гранд-Транк» в горах Бр. Колюмбії, сотки миль від людей і сьвіта. Поїхали.

Гарно в Скелястих горах! Високезні ниниці позичіплювали хмари і не пускають їх нести дощу на степи Альберти. Але біді стоїть нарід передирають ся понад долинами, обминають ниниці і, сплутавшись за горами в чорну тучу теки плаїтбють, як татарська орда, з громами та блисканками на сповите населенє каїбородних провінцій.

Гори перевернені і розломані, мов якийсь велетень перекидавсь ними, полупані і сьвітять жовтосірими боками уранці. Моторошно стає тому, хто вперше в горах. Тільки сосновий бори нічо не боять ся. Тут і там, як полки що йдуть до штурму, друть ся сосни з ниів на верхи. Ось ни'одни зелений сьмаї гори розсипались вонр, мов стрільці, а там на другій дівпались вже до верху і гордо повіває своїми вітами мов прапором та, що видрапалась на самий верхок. Звідтам бачить вона ині верхи і долини Бр. Колюмбії.

Нінючись і вигукуючи, як гірський медвідь, летить долиною помік каменю потік зеленої води, а швидкий його промінь стяг ся зеліяничий шлях, виблискуючи сталевими блискучинами, як вужі, рслінки.

Сонечко вже понад горами, вітер розносить по долині пахощі живиці, а воді грають сині пструги і заторопілий в сорокату ковдру Індіян плавить коло свого шатра люльку.

Геть під каменем, що звис над колією чернокопиць забудови станції, і формани Майк Чін ходить коло «тенів», прокльонюючи усіх суперінтендентів, що йому й доси не прислали з Нінніпегу людей. Він старий Канадіян. Тяжкою вояжною прийде звернуть по себе увагу-пивіть «компаністого», коли одного разу на його очах, як зломлюсь «клю-бара», вирвав в заросі «шпайку» пальцями.

Але форманство йому тяжко не прийшло. Поверх сто доларів лишив він у «Маторнів» у Вінніпегу, частуючи «баса» як зак не дістав найвисшого, що може дістати Українець-шуфлярв Канаді — рангу секційного формана!

— Чекай! Прийдете! Я вам покажу як у мене робити. Мой!.. плазючи і роскидаючи як слонь зелені точки ложені у водотязі, думав Майк на голос про инючих прийхати «йогов робітників.

— Але що той собі супер' думає? Та в мене трека бурнями заросте, що й «трен» не перейде, заостинсь далі нам формен. Свистав надходячий зі сходу потяг.

— Майку! тобі людей привезено, крикнув кондуктор, до нашого формана, коли машина спинилась на хвильку коло «тенька», брати воду.

— А ну яких мені муків прислано? сказав Майк, але не пішов відразу до людей, а ще лазив як на гору до баку, заглянув чи богато води, мов би не видно того з надвору на мітрі....

Тим часом кондуктор повідсаджував Майкових робітників, в вагоне його кранків з села Голодраного: війта, писаря та професора. Вони, як три вівці, збились до купки коло своїх шалісок і стояли оглядаючись на окопний горн, на «гарун», в котрій мала мешкати «секція», та не червоний водотяг.... Рілка шуміла під «Селею та стугоніь поїзд, що вже з ними ся тим за скрутом гори.

Нарешті Майк вийшов з водотягу, глянув на своїх будучих робітників і остовпів!..

Мой!... а чоґож тим богатирам тут у мене в Канаді треба?! скрикнула душа його. Враз йому пригадалось, як-отой професор молотив його в школі лінійкою, як він носив війтови за 2 грейцари воду, а як писар обрабував його, на 50 корон, коли виробляв пашпорт до Канади.... Та за те все Майк би їм вибачив, але взятаї в ньм прокинулась якась злість до тих людей, що вони йому зівні і що приїхали тут до него так чесподівано.....

— То вже й «сарже» до Канади прєть ся, хліб людям відбирати! Чекайте, я зроблю вам зицирку, покажу, як долярі заробляють. І підійшовши до «богатирів», закомплив на пів писаї губу, грізно сказав:

— Вар-ю вонг? ворк?!

— Іх ферштейн ніхт, відповів учитель, не пізнавши Майка.

— Мой, то ти такий дикий, а не розумієш; як до тебе по людськи говорять? Тут ти з своїми німецькими «ферштейнами» вже не підь поміж люди, тут треба вже «гадекувати», бо се вже Англія... Розумно?.. Поскидайте свій «бегедж» до гари тай до роботи!.... Що ви собі думаєте, компанїи буде на вас втрачати.... Гаї!

Похапцем поскидали емігранти свої пакунки до возів і по хвилі уже помпували «гангару», напружуючи усі свої сили. Кождий сказав собі, що мають «злосного» формана.

«Гангара» греміла по рейях, а Майка чорти поривали, що ті «грінюри» нездалі до роботи.

Майк гнав людьми до три милі, зак не доїхали до одного тунелю, перед котрим трека була затоплена в домпі так, що ледво було видко рейі з під землі, а шпеї поломині і стирчали кінцями до гори. Перед двома днями тут виколів ся потяг, одни від перекотив ся по шпеях усею вагою своїх колїс і злетів з урвища в долину. Коло потоку нервоніють з него дошки.

Тут робив «екатра генк», — яких 50 злоца; сюди приїхав і Майк з своїми.

Майк поздоровкав ся з форманом «екстра генку», дає сказав йому, що буде робити з своїми людьми окремо, бо хоче їх випробувать.

Скинувши дрезину з треки; Майк скомендерував взяти рескалї і відкидати землю від поломяних шпеїв. Сам сконив шуфлю, і здивилось, що він копає сніг, а не тверду вижку землю. Давав приклад.

Було по полудни. Сонце вперлось своїм палючим промінем в гору і на треці була нестерпуча спека.

Майкові кравни майже нічого не їли через цілу тяжденну дорогу з Вінніпегу, а протягом 3 миді «гангерою, вже цілковито повяли, особливо професор. Той сарака ледво корчився шуфлею коло «тайзи», немовячи її відкопати.

Майкове око бачило все. Він вже не робив, але стояв над їхніми душами і не пробачив ані одного мильного руку.

— Тобі шуфлею робити? Тобі у Чайнамена баробові обдирати! — кричав він до професорі: — Се тобі не пятичок, що в зубах молодити, а дуфдяї! І пішо тебе «губерман» пустив до Канади? Поналіздить сюди самі професори, то будемо тоді по тижневи одну швелю затягати! (Мов би справді усі учителї з Галичини готувались їхати до Канади, щоб «поляскудити» тут роботи.)

Нарешті пятигалли паву зломних шпеїв і Майк скомендерував принести нові. Тут випив уже війт. Він, щоб прнмолобатись форманови, підбіг першій до шпеїв і, схопивши одну за кінець, поовік її до треки.

— Гоґ! пане війте. Так люде в Голодранім гарбуза за огуданну по селу тягали, як зак він не відірвав се плоти ваших воріт, та призначив бути вам війтом.... Кождий бери «тайзу» на плечі!..

Вгинаючись і стогнучи, несли сарани важкі модринові шпеї до треки.

Коло самої треки професор зашпортав ся і впав, придушений шпеєю.

— Се тобі не лінійка хлопців по руках бити, від сего не дістанеш ані палиці!

— Звідки ви знаєте, хто я такий? спитавсь встаючи зачеканий професор.

— З «метриківи».... Нема часу балакати... Ану, чого постіваш?!.. Затягай «тайзи»!

Сонце смалило. В устах посхло. На руках повибігали червоні пухирі і попукали, шеміли так, що неґоден був доторкнутись дланею до держала рескала... А Майк був неблагонай... Професорови серце молотилось так в грудях, що дехвиль вже не міг, бракло повітря. Писар готовий був тікати в сьвіт за очи, лише безладне, пустеї стримувало його від сего кроку. А старокраєвий господар війт Гелеваль, згадуючи господарство полянина в домо, спокушений 10 коронами денного заробку в Канаді,—хтів скочити з скелі комїть головою до розбитого возу.

Коли почали «пітемповувати» шпеї, підносячи треку, Майк вчепив ся до писаря:

— Се тобі не пашпорти підписувати. Що ти так пізнеш шуфлю під тайзу, мов пюре у гатримент! Притисни шуфлев так, щоб на пів милї трека підносилась до гори!

У нещасних емігрантів ревіли хребти! Професорови ставали вже жовті круги в очах.

В той час формаи-від «генку» покликав чогось до себе Майка.

Тепер Голодранчане тпохи відсапнули.

Вони бачили, що з гори коло них тече сріблястий потічок, а коло него стоїть блашка в консервів і робітники з «генку» ходять і пють воду.

— Пійко й ми, сказав війт.

Усі три кинули шуфлі і пійшли пити.

Майк побачив з далека непорядок і прибіг страшенно розлючений:

— Гей, мой чи ви коні, що всі цілим табуном прийшли напиватись! Що буде робити з своїми людьми окремо, бо хоче їх випробувать.

Напившись водиці робляли якусь хвилину жвавійше, але потім згасла і вїт стали мучити гірше, як перед тим що пили. Лїше було не пити.

Перший не витримав писар; поклав рескалї і пішов до води. Пив скоро, захлинув ся пару разів і скоро прибіг назад. Майк, не сказав нічого. Тодї, наважив ся війт. Коли війт вернувсь, Йорковський пішов пити.

— Гей! Чи тут компанїя «пікен ченч» запроваднла! Чи ви, як ті качки, що пожолобляють трохи дзюбиками зерна, тай до води! Знов злостив ся Майк.

— Та коби то зерно, а то камінці та перть, обізвав ся війт.

— Та не нате-ж вас найменло, щоб ви цілий потік випили, втяв Майк перевертаючи релю.

Сказав бити «шпайїв». Писар узяв молот рукою коло самої головки, присів і став забивати «шпайку».

— Чоловіче! та ти його задусиш, крикнув Майк.

— Кого? здивував ся писар.

— «Гамера»! гримнув Майк: Хтож бачив, щоб насидячки «шпайки» били.

Майк схопив молот з рук писаря і за два замахи вагнав «шпайку» в шпеяи.

Тим часом війт з Йорковським мучились собі коло другої шпеї.

— Потрапляйте того цьвяка, сказав війт професорови.

Той тримав. Війт замахнув молотом і гримнув до.....

— Ой, йой, ой! застогнав Йорковський, качаючись від болю по землї. Війт трафив йому молотом в руку.

— Матінко Заряванїцька! скрикнув війт.

— Пане професоре! ще шиста не трубіла... За пролежане години не пишу, дотішав Йорковського Майк.

Той сарака помочив трохи руку в зимній воді потока, обмотав хустинкою і знов взяв ся за шуфлю.

Сонце вже стояло низько межи двома верхами, але пасмо нестерпучо; ноги пхали шуфлі під шпеї; рипіли хребти; жїлюсь пнтя; Майк стояв над головою.

Тільки час від часу білі хмарки застигали собою сонце. Тоді зривав ся вітрець і війт підносив ціх головою капелюх, щоб прохолодити мізок.

— То не косьцьол, пане начальнику, а верхи, до них не тра чимелюха скидати, зауважив Майк.

— Ой! зітхнув Йорковський. Пому пожолоб в очах, сьвіт почорнів і він упав на треку. Пукло серце.

Війт пізнав Майка.

— Михалку!... Пощо ж се?...

Майк чізав карок:

— І пошо такому до Канади? Пому до пюра, а не до шуфлі.

Позбігались робітники. Вилали на непитного пару «пейлїв» води. Не помогало.... Тоді поклали небіщика на «тангара» і повезли до станції.

«Зицирка» скінчилась....

ПОРАДИ ЧОРНОКНИЖНИКА.

Як стати невидимим.

(Тим, що в таке вірять.)

I

Візьміть кусень живого срібла, зробленого твердим, і зробіть з него грубий перстень з камінцем, що взятий з будівлового кубла. Сей перстень може зробити ту людину, що йо го носить, невидимою; але про се треба з тим перстенем зробити ще ось що:

Треба окурити той перстень вермутом, а в тім окурнгматн, клодучи тричі на таблинку теж зробленну з живого срібла. Потім покадити на хвиль день у те кубло звідки був взятий камінь.

По девятьох днях треба чаїмати перстень з кубла, знов окурити жерчуром і покласти в скрижку з твердого живого срібла. Хто вбере перстень каміном на двір, той стане невидимий.

Коли хочете, щоб вас знов бачили, так мусите повернути той перстень так, щоб камінь став в долоні, коли стулите кулак.

Палиця для подорожуючих.

На другий день по Всїх Сьвятих треба вилочити дубець бузини, вибрати з него серце, приправити з спід'нього кінця, залізний наверстюк, в в середину покласти око молодого вовка, три зелених жабурки, три лятівчих серця язик та серце з пса. Усі ті кавалки треба спочатку висушити в папері, добре пересипавши сьвітрою.

Потім треба взяти сім листків з трави залізняка та ріжково-кольорний камінь з будівлового кубла. Залізняк має бути зірваний у пів на вовка-Кунала. Покласши усе те в середину палиці, треба зверху приробити головку з бузкового дерева.

Така палиця боронить подорожуючого від розбійників, дивих звірів, скажених собак та гадів.

Хвалїть красу жінки, вона простить всї ваші провини.

THE KADYLO

The Canadian Ukrainian Humoristic Gazette, issued every 1st & 15th each month; The KADYLO is the best medium to reach 200.000 Ukrainian in Canada and 500.0000 in the United States.
Subscription in Canada $1.00; United States, $1.25 per year.
Advertising rates on application.
Address: The KADYLO Box 64 Toronto, Ont.

„КАДИЛО"

гумористично-сатирична газета. Виходить 1-го і 15-го кождого місяця; видає КАДИЛЬНИЙ ВИДАВНИЧИЙ СИНОД. Передплата на рік: в Канаді $1.00; в Злучених Державах $1.25. Поодиноке число 5 центів.

Редактор П. Крат.

"KADYLO"

BOX 64, TORONTO, ONT.

За переміну адреси платить ся 5 центів.

ЖЕРТВИ НА ФОНД «КАДИЛА».

Члени Кадильного синоду.
По $5 членської вкладки зложили:

С. Васкан, Ів. Роберт, М. Зажицький, В. Кізків, Ів. Балавський, В. Протас, Н. Гуцуляк, О. Вендзюк О. Шевчук, Ів. Струхманчук, П. Хомовчук, М. Слободяник, Ів. Метлицкий, Д. Полович, Ів. Петрів, Гн. Бойчин, Ол. Черинш, В. Гриньків, Г. Юрій. Ів. Колісник.

П. Новий **$10**; Ів. Павлович **$30.**

Разом $145.00

На фонд «Кадила» Збірка в Торонто і околиці.

Ів. Сливчук: 50 ц.; М. Дякунович 75 ц; по $1.00: О. Вендзюк, Р. Пітнер, Ів. Струхманчук, П. Мельник, Т. Джигало. по $1.25 Н. Олесків.; по $2.00 А. Барильський, Н. Гуцуляк, В. Козак, М. Пазинський, П. Малащук.: $51. 78 ц; Аматорський Кружок студентів Вільної Школи ім М. Павлика в Торонто.

Разом $60.28 ц.

ЗБІРКА НА «КАДИЛО» В ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

По **$1.00:** Андрій Музика, П. Лапець, Н. Бутрименчук, Р. Бутрименчук, С. Курочка, Я. Скоропал. С. Весна.; по **50ц.:** І. Бінецький, М. Шпильський, О. Тютюник, І. Купецький, Г. Купецький; по 25 ц.: А. Буванин, П. Фульгуш, М. Бородайкевич. Т. ім. Т. Шевченка від 44 Гайдамаки— $5.

Разом $15.25.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

В сім числі «Кадила» подаємо вказ жертв на «Кадильний фонд», які вплинули до тепер. З сеї нагоди складаємо щиру подяку усім тим, що допомогли «Кадилові» кадити. Мусите знати, що видане одного накладу «Кадила» виносить кругло півтора сотки долярів. Редактор жадної платні не побирає, дарує свою працю і знане лиш ваше думки ширилась в нашім народі! Отже Ви, всі борці за тую саму волю думки, ставайте плече в плече навколо «Кадила», спитє в него, дадан, най викурить вікно з нашого народу чорних кругів, я з ним темноту і неволю. Сердечно дякуємо всім тим, що потрудились прислати «Кадилу» адреси суспів.

Ваш о. Прокопулій.

«ПОПАДЯ В ЗІЛЬНИЦЬ» ДАРОМ!

Хто пришле «Ворічку передплату,
Або хто відновить стару,
Або хто зелене двох нових передплатників —
Той дістане пресмішну книжочку написану о. Прокопулієм під назвою «Попадя в зільниці», вартости 15 центів,—даром.

Са оферта ростягнеть ся лиш до най місяць.

Тож кваптесь!

Редакція Кадила.

СУЧАСНА ГОЛГОФТА.

РОЗПІНТЕ ЛЮДСТВО.

УДОВИЦЯ.

Удовицю я любив,
Подружки Ів носив:
Носив сало, носив свічки,
Носив масло, носив стрічки,
Носив крупу, черевички,
Носив просо, носив мак..
Он було як!
Носив жито і пшеницю.
Кукурузу й чечевицю,
Поросята і качата,
І гуська і курчата,
Носив таки й грошенята,
За чортові бровенята.
Он було як!
А раз таке тєля пригнав,
Що троха і сам не вмер,
А вона ж мені змінила
Та й панича полюбила.
Хоч би ж таки було за що.
А то там таке ледащо,
Що прямо тьфу!
Тепер же я гукатиму,
На все село кричатиму:
Віддай сало, віддай свічки,
Віддай масло. віддай стрічки,
Верни просо, верни мак.
Ось тобі як!
Віддай жито й пшеницю.
Кукурузу й чечевицю,
Поросята і качата,
І гуська і курчата,
І все тее, що вклистала,
Видай мені усе ціло,
Ось тобі що!

ГРИЦЬКО БЛУДНИЙ.

Був колись Грицько блудний,
Распутін нікчемний,
Він від села до села
Туманив люд темний.
Раз прийшов він в Петроград,
Як хижая птиця,—
Вигладала у вікно
Гессенська цариця.
Як побачила Грицька,
Ніби отруїлась...
До холодного вікна
Вона притулилась.
А тим часом, як на гріх,
Микола шкандиба.
Та йому на вуко щось
Шепнула огнда
Цар і оком не моргнув.
Чекань посилає,
А Алліса у вікна
Стоїть, дожидає.
З клуночками за пличима
З бонами ногами,
Грицько блудний увійшов
Й прохає на храми.
Навкруг свои озирнувсь
І перехрестив ся,
Потім «кось» на царицю
Довго він дивив ся.
Цар Микола перед ним
Як цуцик на ланцюг,
Гриця просить умоляє.
Остать ся в палатах.
«Аз великий грішник був
«Зіло нагрішивши,
«Од пнів ж пророком став
«Вельми здали пивши.»
День і ніч сидить пророк
Царів поучає,
А тим часом сороченку
«Сама» вишивае.
І зробив ся знахарем
Григорій—шептуха,
Що не скаже бач Грицько,
Все цар його слуха.
Чи то кров заговорить,
Чи змінить монаха,
Чи кого згноїть в тюрмі
Всім готова плаха.
І таке пішло життя
В тому Петрограді:
«Панувала срамота,
Що й чорти не рідь.
Полюбили свіженьку
Панські вечериниї,
Бо горіночка там була
Вражі удовиці..
Там горілка, всяке диво,
Танцюють цигани,
А Грицько й не помічае,
Що сидить в капкані.
І котрої по засузі...
Гарні молодиці
Утопили Грицька—блудня
В Охтенській криниці.
Що се сказка се була.
Мокроступ росказав
І де Грицика знайшли
Й місто те покаже.

ВЕСНА НА ПРЕРАХ.

Побороля весна зиму,
Морози прогнала,
Застелила прери травов,
Квітками вмаїчала.

Теплє сонце рано-пенько
Весело зіходе.
Пробуджує сьвіт замерлий,
До житя приводе.

А з полудня зайтають ся
Ті гості пернаті
На болтах та на озерах
У нас літувати.

Качки, лиски, крячки, шпачки
Гарнідер вчинили, —
Хлібороби на прерах:
Жите звеселили:

Веде плугя по загонах
З легкою думкою
Кажде скибу за скибою
Твердою рукою.

Йому вітер присьпівує
Теплесенький з сходу
Про побите, про політок,
Про щасте та згоду,

Про те щасте, як затопить
Прери злоте море,
Як наповнить воно збіжеи
Дошані комори.

Вій же вітре, сьвіти сонце
Весно весели ся
Геть по прерах, по роздолах
Пісне покоти ся!

Фармер.

В СУЧАСНИЙ МОМЕНТ.

Була у нас монархія
І цар Микола був,
Тепер прийшла анархія
І большевик загув

Він виставив на прапорі
Такий свій клич—девіз:
«Нам довше ждать нема пори
Берись за штик, за ніж;

Хватай буржуїв за боки
І все в них отбирай:
Тепер пішло все навпаки—
Ім пекло, а нам рай.»

Під бучу сю прихильники
Московського царя
І всякії насильники
Шепнули скрізь: «Пора!

Пора вже й нам підняти ся
И свободу сю зломить.
Чи довго ж нам скитати ся?
Пора, як раньше, жить.

З'єднаймось під прапором
Братів—большевиків
І дайнемо всім табором
На злидень—хижаків...

Ми агентів пошлем туди,
Де більшевик взяв ніж,
Нехай кричать на всі лади:
Грабуй, пали, бий, ріж.

И анархія пішла кругом,
Пішов кругом розбрат.
Пішла різня, пішов содом,
Пішов на брата брат....

Була у нас монархія
И Микола царював
Коли б під сю анархію
Він знову верх не взяв.

(«Засів» №2.) **Юрій Ширий.**

ХОЧЕ ІНКУБАТОРА ВИРОБУ ПОПОВИЧ & СПЛКА.

Чи то правда, як проголошено в ч. 32 «Р.Н». «Соціялізм і Куркa», що є інкубатори, які вигрівають курята до 9 (девять) день? Коли се правда, яб хтїв собі замовити, бо в англійських складах таких нема; англійські вигрівають звичайно на 20-тий день.

Фармер з Дакоти.

Відповідь. Таких інкубаторів ще немя. Як довідуємось се увеминця т. М. Поповича. Кажуть, що той «інкубатор» подібний до редакторського крісла, на котрім т. М. Попович висидже... газетярські качки.

Знов є инша вістка, що т. Ленін хоче замовити кілька тисяч тих інкубаторів в фабриці добрих колес в колисинка, аби насадити їх головами московських мужиків, щоб до девять день вони стали соціялістами.

МАЛО ІСТЬ.

—Ти, бісового сина дочки, по десять разів на день їси! Хіба тобі не настарчив!

— Де-ж там що десять разів! Усього по-трічі!

— А зайчи, сяка-така!

— Снідала — обідала. — раз їла; полудновала — підвечірковала—два їла, вечеряла—повечеряла—три їла. От і все.

Забажала Україна
Миру-супокою
Помирилась, погодилась
З тою Німотою...

А Німцеви того й треба:
Дістались їй до жита,
Взяв за коси і волоче
З ним сьвіт воювати.

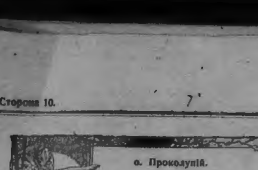

о. Проколупій.

СТРАХІТЯ

одної великодної ночи.

(Продовжене.)

— А вже чого з Пріською йордан коло криниці заходились робити, га? Марець уже минув!

— Годі, не суперечтесь! Вінчайте їх силою, і кінець! Комеді дерував управитель.

— Тож звяжіть їх до купи поясами, сказав окоман. Молодят звязали.

— Тепер накрийте голови хустками. Накрили.

— Подайте елею! моргнув окоман.

Принесли цебро зимної води.

— Що звяжу на землі, те буде звязане і на небесі!, і зимна вода бухнула за комір о. Вессаріонови. Той йойкнув і покотив ся по підлозі враз з присяженою до него Пріською. А над ними скакали і верещали як исчиста сила «весільні гості». Пріська відзивалась і втекла, а о. Вессаріон скочив на ноги і хтів бити окомана.

— Отче Вессаріоне! схаменіть ся... Вже духовна особа, шануйте свій стан! Вам не вільно битись.

— А нащо мене зимною водою облив?

— Що ви на таке звертаете увагу? Коли Вам зимно, так ходіть до столової там є чим нагрітись! экспокоюване управительь, заступаючи окомана, який визирав йому з під пахи, як яка гостроноса мина.

— Грітися! грітися! Скопавсь гурмою і покотили до столової, скидаючи похапцем і кидаючи де будь свое весільне убране.

* * *

О третій опівночи заграли над містом дзвони, лячно, червоно, моя кождий наламар гадав, що там дзвоном він будить хлопів по селах. Ті встають, зброять ся і чорною саранов з усіх боків облягають Лубні.

Потім сплівали «Христос воскресе», але їхні голоси тремтіли, мов вони заводили самі собі свічную память.

В гімназіяльній церкві збралось усе панство, лубенська есметанка». Отець Микола тримав хрест, усі прикладались до хреста, потім цілувались з попом — пани і пані, потім усі один з одним, кажучи: «Христос воскрес», відповідаючи: «Во Істину воскрес».

Але усім тим панам здавались ті поцілунки не поцілунками, а якимись «поцілунки лобезаніем». Тільки гімназіястки з гімназіястками цілувались від щирого серця, користаючи нагоди, що трафляють ся лише раз на рік.

А баталіонний командир так зденервував ся, уробивши соб можливість нападу селян, що вибіг з церкви і звелів гнати стали трубити до вимаршу.

І тої «святої ночи» салдати пообсідали усі чотирі шляхи що провадили до Лубень. І кождий з них був хлопський син і кождий з них мав по 200 гострих набоїв...

І, стоячи на горах, салдати бачили, як там на степу коло сільських церков порухувались огники свічок, чули як балакали дзвони. А сільські дзвони стогнали здаленчик, мов казали: «Ми голодні, голодні, голодні!»....

Огники від церков пішли узиздиш, і ось засвітились в хлопських хатах.

Розговлялись ним остатнім, що повишкрібували в порожніх закромах. Завтра будуть варити лободу...

Пани в місті посідали за довгі столи, котрі вгинались від печення индиків, пашт, курей, пасок, крашанок, шинок, ковбас та всяких вин та наливок.

«Христос воскрес»....

Жовніри стояли на горах голодні, пальці їм поналягали, стискаючи цівки магазинок, очі злипались, хтілось, спати....

Ось над степом з північного боку місяць сходить. Видко.... усі гори освячено.

То не місяць зійшов, то в Березотечі горить фільварок пана Івана Леонтовича. І ось, мов за натиснением електричного гудзика, спалахнули по цілому степу аж до далекого Лукомля усі панські двори. На 60 верстов горить навкруги.

«Христос воскрес»...

Дзвони алярмуючо дзвонять по селах на огонь.

Люди полягали спати. Виготь пси; голодні чи з страху.

Чорвона заграва, відблескує на салдатських багнетах.

«Христос воскрес».

* * *

І не забули ні про що тільки наші гультіпаки. Тепер почалась в столовій «содома і гоморра»! Отця Вессаріона висадили на стіл і він показував, як у французських циниках гуляють шансонетки. Його довга чорна ряса поділяна до спідниці і роскуйована грива робили з него якусь кобіту печерного дикуна з клинної доби; тільки волохата борода зражала його стать. Товстючий настоїй о. Вессаріона заложив і решту товариства і, лапаючись на-него, як він відгинав на столі коліна та задирав ноги вище голови, і собі вхопились гуляти. Управитель з Грицем, Мечислав з Пищи-Мухою, коваль воав під стіл і тільки дригав до лиду ногами, Рябо-Кобила крутив ся з окомном, а Фішер..... Кажуть, що Німець розуміння тільки до полудня. Показав свою німецьку натуру і Фішер, бо скопив з крісло і гуляв з ним, як з дівчином.

«Польки, польки та кадрелі,
«Та за чубу та за двері»!....

підсьпівав Рябо-Кобила і потяг свою «даму» (окомана) за чуба до дверей до темного коритаря, тепло щоб доякнути воєдиної. Але не щесте окомана прибігла покоївка і з переляком в голосі крикнула, що «пані приїхали!» Враз все протверезилось.

— Треба їхати до дому! сказав Фішер, і решта гостей теж почали шукати своі шапки. Виходили.

— Стривайте! о. Аверкій ще наповано, згадав Гриць.

Кридькова вернулась до хати і всипали в цебер морелівки. Хапай уже знав, що буде і, гавкнувши, скочив з казанки і подав ся геть з двору на дорогу. Отець Аверкій стояв з похиленою головою і роскарячиними ногами. Йому певно шуміло це в голові від тої фляшки, що таранив його окоман, цілючи Рябо-Кобилу. Вікна кімнат пані Скаржиньскої були з другого боку двіряи, і гості не дуже боялись, що вона їх побачить. Задерли голову о. Аверкійовп, затягли сапатки і він вилив за панське здоровле, фуркав і скакав.

Чи ви вже чисто показились? кричав на них той управитель, що від пані, стоючи в дверях музею: Ідьте геть, бо пані зараз сюди йде.

Посідали на казанку і стали завертатись.

— Може б їх рублем притиснути, й то по дорозі погублять ся? радив нічний вартовий Омелько.

— Отче Вессаріоне! Ідіть! Пані кличуть паски съвятити, сникала Пріська черги.

— Зараз! Ходіміте панове! тримаючись за н. Мечислава та управителя від фільварку, точив ся о. Вессаріон, приціпюючись щоб трафити в двері, але ві кождим разом стукав ся чолом до одвірка.

— Прицарьвайте! кричали гості.

— Ідьте на зломану голову, прощав їх управитель.

Загреміли ярубн і мутерки, задзвонила бляха, і казанка покотилась геть з двору по темній дорозі на Пирятинський шлях. Хапай плигав і гавкав перед о. Аверкієм, мов питаюсь його, як йому смакувала морелівка. Товариство, троє спереду, трох ззаду, скалічились, руками і ногами, щоб не злетіти в

віяка І не хтіли спати десь під вербою. Алкоголь, потуманив душки, і вони всі чуманіли, мало вже думаючи, куди ідуть і що з ними є, скалались на ласку і ризум о. Аверкія.

В небесах видно добре приготувались до великодної паради, бо ангели випущували найменшу зірку, і вони блищали і мерехтіли в темно синіи етері як дороті самосьвіти.

Стежкою, лісами з балки вийшов на шлях коло мосту о. Пітораицький з Ступою в той самий час, як поуз них проков в столовій «содома і гоморра»! Отця Вессаріона висадили на

Не дбали ні про що тільки наші гультіпаки. Тепер почалась тилась казанка. Отець Аверкійович не трафив на міст, а поуз міст у рів. Гримнуло і застогнало на самітному шляху, — то Пищи-Муха вилетів з віяка. Кінь злякав ся і, висмикнувши віжок з рова, пігнав дорогою.

— Геей! та підождіте! гукав огородник.

Та кінь гнав не далеко, старі жости його вже непадавались до молодечих вибриків.

— Петру! спинили коня.

Хапай побачив о. Пітораицького з Ступою і почав на них гавкати.

— А заберіть своєї собаку! гукав Ступа.

— А ви хто? питали з казанки.

— Та батюшка з Будятиро і я, поясняв Ступа.

— Так пізно?

— Мовчи, Ступо, може то «вони», занепотів він.

— Чи не о. Пітораицький? питає Гриць.

— Та єге-ж.... Ні... бельконтав Ступа.

— Та се вони, кричить огородник пізнавши попа.

— Чого ж ви тут?

— А йдемо до міста.

— Чого ж ви так пізно до міста?

— А йдемо військо на поміч кликати.

— На яку стичку маму вам серед ночи військо захтілось?

— Та «вони» мають вранці через ниве село вертатись.... А йдіть сюди, батюшко, сеж панячі з хліборобської школи, приднна ся Ступа з ким розмовляє.

— Йдьте, отче сюди до нас, підвеземо, запросив Гриць о Пітораицького: Ви вибачайте, що до Вас не зайхали. Ми мусіли на себе бути там, де нас запрошено; бельконтів пяним пяником Гриць; але піп не зрозумів, чого він його перепрошує. Пола посадили на місце Пищи-Мухи, а Пищи-Муха в Ступою зчепились взаду віжка на причіпку і по довгій дискусії о. Аверкієм, котрий казав, що то вже за богато на його хребет таки віжок рушив в напрямку Лубень...

Тепер довідались від пола та Ступи, про «тих». Острах об горнув усіх. Що мога молители о. Аверкія аби забирав їх; чорного шляху тудн до міста. Зза'кождої верби їм вважались повстанці. Доборе що до міста було не дуже далеко.

Минули паровий млин «Тьонтака-Шостака», минули жидівські вітки, (українські «елеватори» збіжа), коли розлігг ся грімкий окрик: «Стой!» Візок оточили жовніри.

— Хто ви, куди з'ваідкіи?

— Та, ми з гостей додому.

— Та, хтож ви?

— Чи вам повідомляно? Та сеж панячі з хліборобської школи, пояснив Ступа.

— Звідки ми можемо знати усіх панячів? сказав вартовий і покликав підофіцира. Коли довідались, що під мужицькими «ряном ховаеть ся «батюшка», забрали усю братію і потягли до колійового двірця, де в порожній їдальні розговлялись три офіцири з властителем буфету Татарином Ахметом. Офіцири були ним як ніч; пояпивались до «зеленого змія». Їхня вояцька натура зжадала боротьби, І вони вступили в бій з чарками та тарелями, котрими був застановлений довженний стіл їдальні, властитель і сорі набрав відвати, і вікно летіло і дзеленкотіло по всій залі! Льокаї схопили свого господаря і поволікли спати, але офіцири, перетєвшим усе начиве на столі, жадяли ще бою. Кинувись на возячезні сьячаки, котрими були завішені стіни залі і розторощили їх кріслами, тоді прийшла черга на вікна; повилітали і величезні шиби цікой. Підійшов експресовий потяг. Оголивши шаблі, царські вояки ядрили на шибн вагонів. Посипалось і залзелькотіло шкло. На щастє людей в возах майже не було. Баччучи напад, начальник стації дав сигналь, і потяг подав ся геть з офіцирськнх рук на захід до Київа.

В тій хвилі жовніри привели до стації наших «арештантів».

— Ваше благородіе! Наловили бунтарів, аж 8 штук, засвідчерував до офіцерів унтер.

— Що, бунтарів? Давай їх сюди! крикнув підполковник заносячи нагаю»; Розстріляти собак в 24 хвилини!

І певно щось сталось би злого з тими вінями, як ніч, «бранцями», коліи у справу не втрутились тверезі жандарі. Решту відпустили, тільки о. Пітораицький з Ступою лишились з жандармами. Довідавшись, що проводирі булту поіхали розбивати Скаржиньских, жандарі зателефонували до військової канцелярії. Почав ся алярм, затрубіли горністи і рота піхотинців вирушила «на визвіл» пані Скаржиньскої; котра по освяченні паски о. Вессаріоном, спокійно собі розговлялась з своїм приобічним управителем, не знаючи, що з неї в місті сьмінн ся такий алярм. Пані офіцери, розшолопавши вчім річ, прохолоділи і телепались на конях позаду москалів; о. Пітораицький з Ступою їхав на хвалітоні враз з «справником» (начальником повітової поліції.)

А панячі, випивши по аресті в буфеті стації і збудивши о. Аверкія, знов посклалясь на куну на казанці і рушили через місто до дому. Очі їм злипались, в головах сьвіт завертав ся і заремті усі шестеро поснули «блаженним сном». Кінь-Аверкій гавала собі узицями і, пачучи, минаючи поуз сьв. Троїцьку церкву, зачепив ся дишлюком за сауп лїхтарю; став, спустив вухо і собі заснув. Хапай лїг під візок і гарчав на спізнених переходнів.

—Трохи запізно до церкви. Уже давно пони полягали спати, сказав поліцій, вздвіши такий «образ» і, підійшовши до візка, чіпчепив коня, вдрия його повзно. Аверкій почвяв далі містом, волочучи за собою візок з панячами. Візок сумно табався по порожних улицях міста. Хапай понуро телепав ся возом.

Коли о. Аверкій прителепав ся до волів, що оточують Лубні з полудневого боку, знов підскочили до візка салдати, що патрували там коло брам.

— Облиш їх, хай ідуть... Се наші. Чи не бачиш, як с.... ини понаїлялись, спинив унтер-офіцир жовніра, котрий хтів будити сплячих.

Аверкій потелепав ся дал. Тільки Хапай час від часу озивав ся на москалів, скалив зубн і гарчав.

А там далеко далеко, аж десь коло Дніпра, де небо вібилось степами, зачервонів обрій, і та червона смуга ширшала і довшала, а зірки гасли одна за другою..... По селах стогнали великодні дзвони.:

— Ми голодні! голодні! голодні!

Чули той стогін хлопські сини-салдати на чатах. Він краяв їм серце, їм було прикро, безгодно прикро.... І ту безрадність обмышували той тягар куль, котрими вони мали годувати голодних.....

* * *

Було по четверті рано. Пані Скаржиньська сиділа в столовій і розговлялась з своїм управителем. Окрім старого льокая та вартового на подвірю усі її слуги та челядь спали, хто де притулив ся. Пан Мечислав не дійшовшо до свого ліжка, в кутсяг ся на канапі, поклавши голову на управителеві чоботи. Сам управитель здолав тільки роззутись і заснув, лігши в поперек софи. Отець Вессаріон, посьвятивши паски пані, пішов до «чорної» кухні, щоб посьвятити паски і робітникам та вже і не вертав ся, лишившись під опікою трох куховарок.

(Дальше буде.)

УТЕЧА ДО КРАЇНИ „ЩАСТЯ ДЛЯ ВСІХ".

(Причта.)

В одній країні, що звала ся чітку се Нещасним дуже спо-«Щастя для немногих» жило доблось, бо вони, гадали, що богато нещасних людей, що вони більшу частину себе вин-були приимушені робити як не-щують таким чином, так рекля вільники, хоч були рождені стане щасливо.
свобідними. З їхньої праці жи- Та хоч змій їв по 50.000 ли щасливо Немногі. І чим денно, але щоб перепоколо-більше працювали Нещасні, нити Нещасних треба було тим лекше ставало Немногим. кілька років часу. Тим часом Нещасні здорострялся щастю несходівання. Через Немногих, а знаючи, що те ща- те, що всі Нещасні того змія стя може щастити тільки обходили, не було кому для кільком, не любили одни о- Нещасних хліба робити. Ста-дного, бо бачили що їх бога- ли Нещасні голодувати, голо-то. дна смерть приїшла усім голо-

Та одного разу межи Не- вам повідзівати.
щасними звив ся пророк і став їм проповідувати, що десь От тоді ті, що знали про далеко на схід сонця є країна, країну «Щастя для всіх», знов що зветь ся «Щастя для всіх». скричали,—туди тікати. Тепер

Як водить ся з всіма проро- ім не треба було довго пере-ками, сталось те саме і з сим конувати. Нещасні сховали Нещасні, будучи темними і великий потяг, заладувались незнаючись на географії, ви- в него, а ті, що на малі розуми-явили його Немногим, а ті, ли, де є та країна «Щастя для залякавшись, щоб їхні слуги не всіх», стали кондуктоами та повтекли до країни «Щастя для машиністами. Темнінькі по-всіх», звели Нещасним того повтікали, коли Немногі та пророка розпинати деревя- змій з голодною смертей спі-ними шпалю. ли...

Та слова того пророка не Весело співали утікачі пі-пропали на марне. Межи Не- сні і ухвалили здатись Щасли-щасними явилось кільканад- вим, хоч до країни «Щастя цять десяток людей,що коне- для всіх», ще було 4.000 миль. чно хотіли перекопатись чи то Машиністи гонили машину, а правда, що пророк казав. кондуктори порядок у возах

Вони, обслухуючи Немногих, тримали та навчали про розподбули від них мапи і дійсно життє та обичаї в країні «Щастя побачили, що на віддалі 4.000 для всіх».
миль від того краю, де вони Хоч, (як попередньо було ска-поневірялись, була країна «Ща- зано,) на географії та рахунках стя для всіх». мало хто з утікачів розумів,

Зрадівши кількох сьо- тепер вони цілковито впевни-домійших нещасних, побігли лись на своїх проводирів і ра-до своїх товаришів і почали дібуди.
їм ту добру новину оповідати. Так ніч минула. Немногі Тяжко було перекопати тих побачили, що їхні невольники слібаків, бо ті вірили і не ві- повтікали. Сли на змія і пі-рили. Хоч сі їм мапу показу- гнали в погоню за утікачами.
вали, так ті на ній нічого не А тим часом потяг постиг-розумів. ав до країни «Щастя для всіх»,

Та тут сталась Нещасним робленим шістьдесять миль на ще більша біда як була. Не- годину, ніде не спиняючись, бо мигі купити собі одного ду- води і ошалу мали подостат-же великого драпіжного огне- ком. Машиністи про погощ дихаючого змія-потвору. Та знали, що вона буде, але не бо-потвора потребувала їсти що лись, бо змій не міг бігти більше дня 50.000 людей. Тому що як 55 миль на годину.
Немногих було трохи, а Не- Та на біду на тім потягу щасних богато. Немногі ска- був свій чоловік, людина злодір-зали Нещасним брати і кидя- ства, зарозуміла, що кожне ти їм на пожерте тій потворі по хтіть бути машиністом, хоч на 50.000 Нещасних денно. Спо- тім фаху нічого не розумів. От той пізяч пішов помежи утікачів по возах і начав їх підмовлювати проти машиністів та кондукторів, кажучи, що вона зрадники, що вони нарочито поволи їдуть, аби їх Немногі здогонили. Тоді змій усіх утікачів поїсть, а Немногі візьмуть собі до силки машиністів та кондукторів за пияру присягу. І почали утікачі тим словом вірити, не розумівши того, що Немногі без їхньої праці вже були нещасні, а що їхній проводирй хтіли бути щасливими враз з всіма ними в країні «Щастя для всіх».

Заколот такий спричинили, що мусіли потяг спинити і зробити мітинг. Пізяч поставив внесок, щоб до вечера їх привезли вже до країни «Щастя для всіх». Машиністи та кондуктори відповіли, що се не можливе, що їхній потяг робить тільки 60 миль на годину, що вони віхали до тепер 720 миль, а позістало 3280. Отже вони дорідуть в країну «Щастя для всіх» тільки на третій день, коли утікачі будуть на них зневинність.

Тоді пізяч (що конче хтів бути машиністом) гостро виступив против машиністів та кондукторів, закидуючи їм (ним самим вигадану брехню) про зраду і заявив, що він годен допровадити потяг до вечера до країни «Щастя для всіх».

Машиністи та кондуктори обурились на нечесні закиди пізяча і далі до-пізяч на рахунках, що до ве-чера ніяк до країни «Щастя для всіх» доїхати не можна.

Та пізяч мав кілька при-хильників, таких як і він зброзумільців, що хтіли бути кон-дукторами, але не були здані на них. Вони підбурили неросвідомих на рахунках утікачів, і ті повбивали всіх машиністів та кондукторів, що знали як доїхати до країни «Щастя для всіх».

Коли ті темняки довершили того злочину зачули, що земля застугоніла.

— Немногі на змію вас здо-наюсь!... Тікайте!... крикнув своїм убійникам один вимираючий кондуктор.

Вчинилось бєзголовже, ме-тушня, переполох. Кождий робив, що йому не забагалось. Повідчіплювали вози з багажом, тендери з водою; казали, що потягом лекше буде і він піде 500 миль на годину.

Пізяч рушив машину. Зачистило, загуло в повітрю. За кілька хвилин потяг так розігнав ся, що здавалось, що вози в повітрю летять, а не по рейях котить ся.

— Доброго машиніста маємо! казали утікачі.

Нові кондуктори, не знаючи нічого про країну «Щастя для всіх», не знали як вчити утікачів і вчили їх грати в покер на гроші. Всі поробились дуже бундючні, а хто з розсудливих кілька, що за швидко пі-з потягу через вікна.

А пізяч, хоч і знав, що 3280 миль до вечера не переїхати, пробував ни одвесть ся.

Тим часом вода, що була в кітлах вихипіла, машина тріскала і вози покотились з висо-чезного насипу, розбиваючись на куски. Згинула більша половина утікачів. Але пізяч лишив ся здоровим.

Тут і Немногі на змію надбігли. Змій лигнув кілька тисяч, що живими полістали, а решті Немногі звезали поверзтати назад в країну «Щастя для немногих». Всі гадали, що Немногі найлютійше скарають пізяча. Але дуже здивувались, коли Немногі прийняли його поміж себе, і зробили щасливих; бо він не мав милосердного серця, як і ті Немногі.

Сумно вертали недобитки назад в неволю та муки. Але ім ще більше додало жалю того, як вони минали трупи ин-ших постріляних та повішаних дійсних машиністів та кондукторів.

— Чому ми їх не послухали? Нащо ми їх повбивали?! — на-рікали на себе Нещасні.

П. Крат.

ГАРНА ДІВКА.

— Ти дівко, не мовеш прасти,
— Дарма!
— Ти не вмієш і печи топити.
— Та дарма!
— Ти не вмієш і хати вимести.
— Та дарма!
— Ти не вмієш і шити.
— Та дарма-ж, кажу!
— Ти не вмієш і танцювати...
— А брешеш!

ОТТЕПЕР ВЖЕ КРАТОВИ КАПУРЕЦЬ!

Редакція "Кадила вже не раз діставала листи від всіляких «Джекіїв» та «хрисщинів», що нахвалювались притхати і розвернти або вбити нашого редактора П Крата за то що їх пірдкурює. Але то були собі «Джекіи»....

Але ось з Вишйнгу прийшов лись з фотографією — П. Крата маркований 17-им Цьвітня с. р. підписаний коротенько «Дяковнч» (певно т. Матвій Дяковнч, редактор, — увага складача). Поніщше подаємо дослівно той «твір» і уваги нашого редактора до него:

«Жартуйте здорові о. Крате, коли у Вас нема що иншого до діла. Доносіть цензорам. денунціюйте перед ким хочете, набріхуйте скільки лиш зможете.

Але знайте, що весь той Ваш труд даремний, бо ми всеж таки не живемо під «кровавим царем».

Коли Ви уплли вже так мильно, що у Вас нічого свого поза Вашою хорою вибліною. коли Ви не спосібні вже служити кращій справі, коли не можете використати своєї сили, енергії і таланту для кращих діл, то бабраїте ся дальше в багні. Лиш знайте, що все те буде перш усього на Вашу власну шкоду.

І коли Ви не добудете свільки моральної сили, щоби по людськи говорити, і поступати могли, тоді із Вас «пожартують». Пожартують тепер, а по війні то ті жарти затронть Ваше життє, деб Ви не були. — А вдеж жаль... Ви чоловіче вже не в младенькім віці. Ще б тепер Ви повинні подумати про-те, що робити. Не добачуйте ворога в тому, хто вам не є. Особистого ворога. А ідейних ворогів Ви тепер не маєте, бо ідейно не боретесь. «Дяковнч»

Картка сн є лише в руках двох людий. Она може розійти ся між людий «по світі» з такими дурництвами які й Ви пишете, коли Ви будете дальше робити так самє, що робите. До того лєщо більше. Але краще дурєцтвам положити кінець у

Фотографія П. Крата, котрою «Дяковнч» думав П. Крата нападить.

Вже і ту їх не зачинати, а є инші гідніїші задачі. В пошік, як собі хочете. І на всякий случай плюю на те все і сьміюсь.

МОЯ ВІДПОВІДЬ «ДЯКОВИЧОВИ».

Нині люди роспобівають, як жид лякав в ночі дуба ярмурком... Але лякати Крата його власною фотографією?..

Любий Дяковнчу! щоб Ви не робили собі труду, ми містечко страшну картку (себто Кратову фотографію) в «Кадилі» ще розходить ся між людий «по світі». Ая.....

Коли скрім сего листа, і тих попередних Ваших дурацтв, що Ви вже на Крата понаписували, ще маєте в своїй макітерці які дуцацтва, так виписуйте вже ті свої дурацтва до решти.

Крат на них свище!....

ю. Крат».

ВІД РЕДАКЦІЇ.

З браку місця «Товариш Маґгрій Дяковнч» пічисе друкувати в слідуючим числі «Кадила».

ПАРТАЧІ, А НЕ ПОЛІТИКИ.

(Українському Голосови.)

Чому ще й не появились того, що П. Крат, котрого М. Стечишин обвинувачує за виховане ідеї «генерації укр. соціалістів в Канаді» в «українофобській атмосфері», нині вкрай-ще по тій самій лінії, що М. Стечишин і сам «Укр. Голос», і що «Укр. Голос» навіть запрошував собі Крата на редактора?

ч. 27 «Робочого Народа».

Каже Р. Народ, що У. Голос хотів Крата на редактора. Ми про се нічого не знаємо. Нехай Р. Н. зверне ся до Крата, а той коли схоче, то відповість в «Кадилі, коли що знає про сю видумку Р. Народа.

ч. 16. «Український Голос».

Гей, чогож ви такі великі з неростєтєї? Вчу вас одинадцятий рік політики, а вона все не береть ся ваших маківок, як горох стіни! Вам бож так само розходить ся Крата зняцити, як і Подєбичова. Отже, коли Поновнч надрукував був, що ваша менаджєрія ніби покинувала Крата на редактора ваших «Українського Голоса», так вам треба було за Поповичем притактувати, прибрехати ось як:

Так, правда! Ми кличемо Крата на редактора і дасмо Кратови стільки, а стільки, а він хоче от стільки. Є надія що дасть пару місяців він обійме редакторське крісло в нас і т. п. От би тоді Поповнч уходив ся вашого «посьвідчєнь» і загрубіу би в «Робочім Народі»: «Дивіть ся, товариші! Ось доказ! Ганьба! женіть від себе того анті-соціяліста!»

А тепер що?! Ви так тим Кратом напоялані, що почуваєте, що Поповнч «дєйно» вимітий його межи вами, — стали на алярм відкрещувались від Крата! Партачі ж ви, а не політики! Попсували Поповичови усей плян! о. Прокопчій.

НЕВІСТКА.

— Кто винен?
— Та, звісно, невістка,
— Та й ж і в хаті нема!
— Так плахти й висять.

ЗАБУТЕ.

«З кінцем 1914 р Е. К. і Ред. Ком. покликали на ред. «Р. Н». Поповича і він згодив ся на се за платню $10.00 від одного числа. Не минуло 2 тижні як він знов поставив домагане, щоб платнт йому по $15.00 від одного числа, тоді він як казав, поставабок си підвисти «Р. Н». і зробити приступним для всіх читачів і т. д. т. д. Наприкінці Поповнч каже: «Як хочете то я можу редагувати і за $7.00 одно число, але пам'ятайте, що дам гіршим матеріял; за $10.00 буду редагував трохи лінше, а за $15.00 дам найлінший матеріял і газета буде розходитись мов цукор». Приятні тоді, товаришї Ега. і Ред. Комітєти як Колісник. Качмар, Кульчицький і Ком уважно вислухали ту бесіду Поповича і більше не просили його редагувати за тапше або «дорожше. Коли Поповнч вийшов з редакції тов. В. Колісник ніяо вискакав перед товаришами: «Ми не повинні більше просити Поповича, щоб зістав в редакції «Р. Н». бо в него як бачимо, нема ідеї для соціялістичної роботи, але головною його ціллю є гроші, за які він всьо готов робити і бути редактором і соціялістом і чорт зна чим Дальше тов. Колісник говорив: — «Як можна найняти для соціялістичної часописи такого редактора, що цінить соціялістичну ідею за гроші?» Товариші вповні згодилися з думкою т. Колісника і заявили: «видавайнсько якийсь час «Р. Н». без редактора. то обійдемо ся і ще якийсь час без такого редактора як Поповнч і просити його не будемо».

Телеграми.

I.

Торонто. — Довідавшись з листа «Дяковича», що «по війні Кратове ймтє має бути затроєне, деб Крат не був», — Крат поклав не дожити до кінця війни.

II.

Вишйпег. — Провінціальна конференція С. Д П. Манітоби на своїй нараді, між иншим, ухвалила оспувати курс і лекції для місцевих і доокольиих членів партії. Першого до науки мають прислухати т. М. Поповича, редактора «Р. Н».

ПРОСЬБА ВСТУПУ В ЧЛЕНИ ПАРОХІЇ о. ПРОКОЛУПІЯ.

Бірмінгам, Скс.

Славайсусу!

Кухаря Редакціє і пресьвітва адміністрацію «Кадила» і Ви Пресьвітаній Синоде Парохій о. Проколупія! Отсим маю честь заявити публічно перед усім мірум хрещени, що я вступаю від сего дня, то є від 25 Марця року божого 1918, в члени Парохій о. Проколупія. Я є раб господен родом з Галиції з доліву Дрогобич з села Узинчи. Називаюсь як виказує митриця Михайлом Николаєвим. Я раб господен прошу пресьвітлого Синоду о відпущенє мені гріха, що я так довго не належав у Вашій вартаміній. Га... Як то кауг, чоловік си крутить по тотій Канаді і до всього вжем належів і належу і не буду належати. Я особенно прирікаю і присягаю на пророцтво Михальди, що буду вірним членком Парохії от. Проколупія. Я на доказ моєї присяги посилаю єдиного дуляра на «Кадило» о. Проколупія.

Ага, правда! бувем і забув... Ябн просив дуже сільне пресьвітлого Синоду, що ви сьв. Синод рішив менє взяти в членки, так просибим бардзо красно вислати менї членскоу грамоту.

З богом оставайте і красні ся майте!

Ваш парохіянин.
Шановний М. Николин.

УХВАЛА СИНОДУ.

Просьбу М. Николина узгляднити, до парохії прийняти, членскоу відзнаку йому вислати, а за щирість відпустити йому всі гріхи в сім і зангі і будучім. Амінь.

о. Драпало писар консисторіяльний.

В ОБОРОНІ ЖІНОЦТВА.

Богато мудраків говорить та пишуть по газетах про всякі жіночі та дівочі заі та добрі обставини. А закінчують завжди згадуванием Шкоди, що ні жінки, ні дівчата не відплачують си сім «дипломатам» подібно, по заслузі, а є з кого і з чого насміятись.

Правдивий.

ФАРМЕРСЬКА ПІСНЯ.

Ти, Канадо, ти, Сибіре,
Чось, така брєхлива,
Ти казала, що ту добре,
А ти так дурьма.

Ти хвалилась, Канадонько,
Перед другим краєм,
Що у тобі так вже добре,
Що вже звати раєм.

А ми в тобі, Канадонько,
Добра не звізнали,
Тілько зимна і комарства
Та болїв чи мало.

Відбрались в нас здоровле,
Права відбрались,
Забирєш наші хлопці,
Тай- нас відцурались.

А ми тобі, Канадонько,
Не зробили злого
А одним ти, нас трактуєш
Як бабстрй якого.

А ми в тобі, Канадонько,
Хаїба наробили, "
Бо, де були батна поди,
То ми їх спустили.

Корчі, ліси понищили,
Гори розносили,
Золізниці здубували,
Ми край збогатили.

І за се все, Канадонько,
Не маємо вдяки,
Зробилась нас невдячність
І ти англічанка з хатн.

Ой, Канадо, Канадонько,
Як сьвіт розвився ся,
Усе се все закінчить ся,
Нарід забереть ся.

А як нарід забереть ся,
Побачиш, що буде:
Скажени тоді, що ми були
Дуже добрі люди.

П. Молійський.
Лейдувуд, Скс.

ПЕРЕД СИЛОЮ сн. «КАДИЛА» ВСТУПАЮТЬ ЄЯ ПОПИ.

Сокаль дня 3 лютого 1918.

Тус уже було нару чисел «Кадильних». Підкіли тут «Кадило» знивало ся, а вітер подує і розвіє дим по сім дістрикту, так народний єнсителъ о. Черепаць без памяти покинув сю крильонку і пішов у таку, де дим а «Кадила» ще не явив ся. Отож прошу панамарів о. Проколупія, щоби добре «Кадило» розлулали, а сподіво ся, що предатники «Кадила» будуть старати ся і присилати на «ладан».

Ваш піддячий Василь Угрин, котрий читає «Кадило» від того часу, відколи воно виходило «Кропилом».

Гаразд!

не-ЄВАНГЕЛИЄ.....

Услишим не-єванґелиа, від Шила чтецца!

1. Во время теперішнє, мае Захарія єдиного сина Семєна, і глаголяше єму:"

2. Сину мій возлюбленик! бери літницу, і кналай до Монтріалу по горлїнку.

3. І син принесона горілиицу і поставиша на столицу.

4. І випйша Захарія до сина Семєна: вторицею, третиначєо, даже і пятерицею.

5. І упиша ся, як те що рнє моркву, і приклонйша, главу під жидівську лаву і усне.

6. А сн прихождаше, і за вложи нотаріаше і глаголяше: гар, гар, гар.....

Сьв. Шилар.

НАРІКАНЄ.

Що за чудо, що за диво?
Писав грошї но «Кадилов,—
Ані грошиій, ні «Кадила».
Должеи мои нещасливаі
Післав грошї в тамтім року....
Ото редактор ніврокУ.
Післав грошї в Манітобу,
А редактор вже на Сході.
От пальнувть редакцію,
Добрі бо з вас господарі!
Сівдесяту весну бачу
Та надїї ще не тряту.
Або менї «Кадил» пішліть,
Або менї грошї вернить,
Во возму вас до рапорту,
Аж до Саскачеван-форту!

П. Кот.

ВІДПОВІДЬ

Пішов ж було, пане-брате,
В Манітобу грошї слати?
В Манітобі у Вешйку
Нема правди ні на дрібку.
Там кадила вироблюють,
Що попи ними махають.
А хто хоче сим кадити,
До Торонта тра гнаїти,
До Торонта грошї слати,
Тоді ме «Кадило» мати.

о. Проколупій

НА УЛИЦІ.

А: Ото славний тяїв ножик! Де ти його купив?

Б: Пєс....

А: А кількo дав?

Б: Фффть!.... (свист)

НА ЛЬОТАХ.

Купуючий: Сей льот якийсь вузкий та короткий...

Агент: То нічого, а копайте, який він глубокий.

В РЕСТОРАНІ!

Раз два жидки в ресторант
Зайшли посідати.
«Курятини, одеи каже:
Прошу нам податнє.
—Соли, прошу! кричнув другі
І перню подайте. — [гий:
—Зараз служу! сказав кельТроха зачекайте. [нер:
Приступає до стола,
Пха руку в кешеиі,
І дюй перець з другої сіль
Витягає жменеі.
По тарілках посипе:
То перчить, то солить;
Жид до Жида обзивається:
«Видиш, що він робить?
Коли сіль і перець він
По кешеиях має,
А деж мустард він тримає,
Котрий з вас видав?»

А. М.

ПОШУКУЮ ТОВАРИШКИ ЖИТЯ.

дівчини від 18 до 20 літ. Дівчина щобн знала читати і писати і читати по англійськи. Маєку від дівчини не вимагаю, тілько щобн буая добра господиня.

Я є Українець з Галичини, числю літ 22, робаю на секції, маю готівки 1,500 долярів. Кортаби хотіла вийти за мене злиж нехай зголосить ся на понуэцну адресу.

Т. Васіпуськi
Keemle C. N. R. via Jellicoe, Ont.

СВОЯ МУЗИКА В СВОІМ ДОМІ.

Не перебувайте довгі вечері в смутку. Купіть собі фонограф і кілька українських чи ввеселіть себе.

Оттакий грамофон коштує лише 24 доляри і грає дуже гарно, трохи більший від сего коштує 38 долярів. Українські рекорди на складі з співами і музикою.

Замовлені святи разом з половиною того, що коштує грамофон а другу половину по отриманю. Адреса:
UKRAINSKA KNYHARNIA
516 Queen St. W Toronto, Ont.

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ В ГАМІЛЬТОН

МАЄ МІЖ ИНШИМИ НА СКЛАДІ СЛІДУЮЧІ КНИЖКИ:

Американський робітник співає картини в трох відділах. — Ціна 10 шт.
Байки небожині. — Ціна 10 шт.
Байки Мавританість. — Ціна 10 шт.
Боротьба о сонце — Ціна 3 шт.
Важні права Канади. — Ціна 35 шт.
В вакаційні роки вдав монаха — Найвеселіше гарна повість Ольги Кобилянської. — Ціна 75 шт.
Вуйаар (укр.) часть І. — Ціна 25 шт.
В часи війни. Хроніка з життя васильців на Сибірі в часи війни. — Ціна 40 шт.
В пекол і темноти, комедія. — Ціна 25 шт.
Важне питаня. — Ціна 5 шт.
Веселі Читанки. — Ціна 15 шт.
Великий Сенкон. — Ціна 40 шт.
Ветеринар або як лічити і пакувати домашні звірати 60 ц.
Видавництво Галичанка в Зрутковні — Ціна 20 шт.
Вічний вояк. — Ціна 10 шт.
Віра і громадські справи. — Ціна 5 шт.
Відкоркована Галичина. — Ціна 12 шт.
Гайдамаки. Співанки. — Ціна 25 шт.
Галицькі анекдоти. — Ціна 10 шт.
Галицькі погроми. — Ціна 10 шт.
Гостинець з Канади. — Ціна 10 цент.
Гори трупів і море крови та сліз. — Ціна 5 шт.
Гриматичка укр. мови. — Ціна 40 шт.
Гнівобоїв. — Ціна 30 шт.
Де любов там і бог. — Ціна 15 шт.
Девять братів і десять сестер Галя. — Ціна 25 шт.
Дівоцька справа. — Ціна 75 шт.
Домашня кухня. — Ціна 10 цент.
Дорога до свідомости. — Ціна 10 цент.
Добробит. — Ціна 10 цент.
Два брати, а байок Братів Грімель. — Ціна 15 шт.
Житєві Марся. — Ціна 10 цент.
Життя і наука грецького фільософа Сократа.—Ціна 25 ц.
Жінка і соціальне питаня. — Ціна 10 цент.
Женщина достойна. — Ціна 5 шт.
Замок і Чьолок. Б. Лєбоо. — Ціна 15 шт.
Золото і кумка в Америці — Ціна 5 шт.
Збірка байок. — Ціна 30 шт.
З терезів европейської війни. — Ціна 50 шт.
Збірка поезіток. — Ціна 10 шт.
Іван Франко — Ціна 10 цент.
Іван Дурак і инші оповідання. — Ціна 25 цент.
Історія церкви. — Ціна 25 шт.
Історія о сім мудрих. — Ціна 25 шт.
Історія про Луцк Залізняка. — Ціна 30 шт.
Історія о терпячий Осенї. — Ціна 30 шт.
Історія про малого Палашка. — Ціна 20 шт.
Іван Гус. — Ціна 1.50 цент.
Історія Червоного Півторця. — Ціна 10 цент.
Їхно сват конець в 1 акт. — Ціна 10 цент.
Кайдашева Сїмя. — Ціна 60 цент.
Карменюк і Невільничка. — Ціна 20 шт.
Кишенкова розумовка. — Дуже практична книжочка до обчислювання всяких розумків; вона в пожиточна так для бізнесменів як і для робітників. З додатком деяких цікавих відомостей. — Ціна 30 шт.
Кільк гв. Оповідань. — Ціна 20 шт.
Класа проти класи. — Ціна 5 шт.
Кінець і початок. — Ціна 50 шт.
Кому потрібна війна? — Ціна 10 цент.
Короткий огляд пресвітерської церкви. — Ціна 5 цент.
Конець Тітанїка. — Ціна 40 цент.
Коцюбинська повість. — Ціна 40 цент.
Кінець сьвіта. — Ціна 10 цент.
Казки братів Грімель. — Ціна 25 цент.
Казки про Цісаря. — Ціна 10 цент.
Канадійські оповідання. — Ціна 15 цент.
Листи Шатіра Табачника. — Ціна 15 цент.
Лис Микита. З нїмецького переробив Іван Франко (23 ілюстрації). — Ціна 50—60 цент.
Лубенський Монастир. — Ціна 10 цент.
Марухся і инші оповідання. — Ціна 50 цент.
Народна Політика. — Ціна 50 цент.
Вечери Стьєпанки і т. д. — Ціна 40 цент.
Наш Проект. — Ціна 10 цент.
Нещасне Кохань. — Ціна 15 цент.
О давнійшім тобаїзмі. — Ціна 25 цент.
Оповідань инших Максим Горький. — Ціна 5 цент.
Оповідання про сорок розбійників потрібних побожньому дівчині. — Ціна 20 цент.
Повна збірка веселих вірша Степана Руданського. — Ціна 55 цент.
Чорна Рада. — Ціна 60 цент.
Повість про двох генералів. — Ціна 5 цент.
Подорож Гуллвера часть І. — Ціна 20 цент.
Подорож Гуллвера часть ІІ. — Ціна 20 цент.
Подорож до місяця. — Ціна 40 цент.
Поради для залобників або як писати листи. — 35ц.
Поради для женщин, що хочуть бути здоровими. 15ц.
Початки української соціалїзму в Галичині, написав Володимир Левицький. — Ціна 40 шт.
Пролетарїят і національна справа. — Ціна 10 цент.
Проч з Соціалїстами. — Ціна 10 цент.
Причини Світової війни. — Ціна 10 цент.
Під прапором свободи. — Ціна 30 цент.
Пісиїта за кралю—краяна в 3-ох дїях.— Ціна 30 цент.
Пісня про Сокаль. — Ціна 5 цент.
Пісиї про Канаду та Австрию. — Ціна 40 цент.
Робітнича Читанка І. — Ціна 15 цент.
Робітнича Читанка часть ІІ. — Ціна 10 цент.
Робітничі Пісиї, зібрав Іван Стефанівський. — Ціна 10 ц.
Розбійник Кармелюк одна том. — Ціна 40 цент.
всї пісиї разом. — Ціна 2.40 цент.
Рай і пекло. — наукова розвідка проф. М. Драгоманова. Ціна 40 цент.
Революція в Росії. — Ціна 15 цент.
Рідкісна повість. — Ціна 20 цент.
Рівалько Рівальків. — Ціна 25 цент.
Русини в Мексиці. — Ціна 15 цент.
Соціалїзм а реліґія — Ціна 10 цент.
Сила і Краса, повість Винниченка. — Ціна 40 цент.
Сороканті штанко. — Ціна 10 цент.
Сучасні співанки. — Ціна 25 цент.
Сїчинський—Потоцький. — Ціна 50 цент.
Сказка. М. Горький — Ціна 5 цент
Словар чужих слів. — Ціна 30 цент.
Словар українсько-англійський. — Ціна 2.00 ц.
Словар вищенаведеній укр. анг. і анг. укр.—Ціна 1.50 ц.
Смерть за правду. Оповідання про Івана Гуса—Ціна 10 ц
Смутна. Провідник руських гекаїстів. —Ціна 30 цент.
Сьміх в Жарти. — Збірка веселих вірша. Ціна 20 цент.
Страшні тайни монастирських мурів. — Ціна 50 цент.
Товариська забава в питаних і відповідях на 50 карточках. — Дуже займаюча веселая гра для молодих істарих — Ціна 25 цент.
Уйїнок. — Мельодрама. — Ціна 25 цент.
старинні, сучасного письменника Амбр. Чайковського, яке доперва вийшло на чверинській Руси. — 35ц.
Учредительні власть. Думки з сільського життя в 5-ох дїях. Написав Іван Франко. — Ціна 25 цент.
Укр.-нїмецький підручник. — Ціна 30 цент.
Українські співанки. — Ціна 40 цент.
Українсько-англійський кухар. — Ціна 1.00
Фільософ Штудь, відомі французького професора Г. Тена в Парижу. — Ся книжка для великий науковий матеріял. — Ціна 50 цент.
Хмельничина в Галичині. — Ціна 20 цент.
Хам і його сни або українська брашка. — Ціна 20 цент.
Хлопа в рай. — Ціна 6 цент

Пишіть на адресу:

Ukrainska Knyharnia
231 James St. N. Hamilton, Ont.

СЬМІХУ ДО РОЗПУКИ!

Екстра, екстра
Штіфе, Іване,
Екстра всі парафіяне!
Бо хто хоче насміятись
Мусить міцно вперезатись,
І по шнурком нового модов
Старокрайським воловод.

Але чому? Ну, вгадайте
Везу «ОСУ», замовляйте
Буде сміху, буде шутки
До нестями, до роспуки,
Бо «ОСА», то друг і матя
Буде смуток з хати гнати
За долярів цілий рік
Аж вас розболить живіт!

Замовляйте ще нині.

„OSA"

1926 W. Huron Str., Dep. B. Chicago, Ill. U. S. A.

ДОБРЕ СУКНО, ДОБРА РОБОТА І ГАРНЕ УБРАНЕ!

Нова Мода

Уже теплий вітер віє,
Сонце добре гріє;
Уже весна; не далечко
Червоне ячко.
Весно красно весниночко!
Ой, що нам думати?
Ой, нічого не думати, —
Тра сут замолятн.
Ой, сут добрий, що до віри
Покраяний, зшитий, —
Щоби могли жени люди,
Межи челядь вийти.
Весно красно, весниночко!
Деж ти зимувала?—
Ой, у кравця ШАБЕРМАНА
Для вас сукно ткала.
А ви ідіть тепер д нему
Вранці замовляйте,
Та здорові та веселі
Жури си не майте.
Ми маємо агентів по цілій Канаді. Пишіть і ми вишлемо Вам пробки.

H. Shaberman & Co.
518 Queen St. W. Toronto.

„УКРАЇНА"

Одинокий Національний, Поступовий і Незалежний Тижневик виходить що Четверга в Шікаго.
Подає найновійші вісти про події і на Україні і всякий рух Українців. Преплумерата тільки:
в Канаді $2.00. в Злучених Державах $1.50
До цілорічної передплати, даємо в додатку дві гарні книжки: «Наречена» і «Нічого не було».
Жадайте оказового числа, за надісланем на пересилку. Пишіть на адресу:

"UKRAINA"
2152 W. Chicago Ave. Chicago, U. S. A.

Ошуканий дяк

Наші вотець ..... ?
Мали дві кухарки:
Чорнобрині уродливі,
Мов тії канарки
Обі они кухарили,
Спільно прищювали,
І по Божих заповідях
Пан-отця кохали.
А пан-отець у ті часи
Тай добре ся мали:
Людей вірн научали, —
Долярн збирали.
Назбирали двайцять тисяч;
Дакі, що робити?
Тра кухаркам за ті гроші
Гавалів накупити.
А ту вараз тої днини
Зкоїло ся лихо:
Наймолодша кухарочка
Заболіла тихо.
Тут пан-отець по доктора
Зателефонували;
Яка слабість у кухарки,
Скоро ся дізнали.
Слабість була небезпечна
Для пан-отця тілько.
На холоді кости попесть...
От що сталось з дівков...
А до того, ще мусіли
Ій гавз записати
І чим скорше свого дика
З нею обвінчати.
От дяк собі по весілю
Нічо не думає.
А жінка го по купецку
Скоро посилає.
—«Жінко моя! що говориш?
Чекай. схімени ся!
Та деж ще час?... Три місиці,
Як я ожених ся!...»
.....
Росте синок по хрестинах
Барняй, уродливий, —
А дяк ходить та думає
Нічє оннівлий.
Аж одного рашку рано
Дяк пішов робити,
А пан отець до дячихи
Контракт доківчити.
Обнімав ся солоденько,
Давай цілуватись, —
А дяк втворив скоро двері
Та входить до хати.
Та не трісне попа в пику!
А той, мов гадюка!
Сюда туда, поза кухню
Схована ся під ліжко.
Там прижав дяк пан-отчика
До підлоги тісно,
Тай маха ґомаками,
Ніби місить тісто
А на решті вискнув го
За усі пороги,
Та цілй копнув у те місце
Звідки ростуть ноги.
Отець з плачем: «Боже, Боже!
Пресвятая тройце!
Віднесть ня з сего пекла
До шпиталю коньо,
Щоб з помочи господної
Нічого небуло...»
На ратунок полісманів
Щось аж три прибуло.
А дячиха у ту хвилю
Взяла говорити,
«Як ти посьмів сьвятну душу
Так тяжко побити?!»
—«Я нехочу твого гавзу,
Дяк відповідає:
Половав я йому ребра,
Най з.....я конаєть
Одни місяць у шпиталю
Єгомосць лічились
До Миколя чудотворця
Жалісно молились:
«Гаспі на мене, Николаю,
Як дяк відлатив ся:
Три години на підлозі
По мині місця сяв».
Вилічились наш пан-отець
У місяць потому
Як се сталось із дячихов
Не кажуть нікому
Лише люди в цілім місті
Тее добре знають.

Шило.

ЗАГАДКИ.

Поділ списаний в сїх віршах
щира правда. Хто з читачів
вгадає імя того попа і назвиско
того міста, де се сталось?

ЧИТАЙТЕ І ШИРІТЬ
робітничу часопись

„ГАЙДАМАКИ"

що виходить кождого тижня в четвер і коштує річно:
в Злучених Державах $1.50
в Канаді $1.75
Пишіть і шліть передплату на адресу:

"HAYDAMAKY"
515 So. Broad St. Trenton, N. J.

ЧУДО В ГОШІВСЬКІЙ КЕРНИЦІ.

Наполудне віді Львова
Є гору висока,
А на горі Монастир
Святого пророка.
Сей Монастир звуть «Гошо-
Поця й монахи,» [ним»
Бо з'явив ся там був «образ»
Святої Богині.
На тій горі ізі всходу
Є мала керниця:
А з керниці вибрискує
Здорова водиця.
Коло тої керниченьки
Раз була розмова;
Розмовляв Жид з монахом:
—От вода здорова!
Монах каже,—якби ту
Створив ще чудо,
Збудувавби Монастир,
Приходивб люде.
А Жид на се у відповідь:
—Се можнаб зробити!
Чудо гарне в сій керници
Можна би створити.
З мене добрий є маляр,
Жидок вповідає;
Створим ми тут оба чудо
Най бог помагає!
Я на завтра змалюю
«Матоньку Божу»
Меч у серци, — знак терпіня,
Я в керницю положу.
А ви, отче, ідіть в село
Переночувати,
Пробудитесь опівночи,
Будете кричати.
І ви людям розповісте,
Що вам сон приснив ся,
Що на «Гошівські горі»
Образ ізявив ся.
І монах так ізробив,
Пішов в село спати;
Пробудив-ся опівночи
І зачав кричати:
—Люде! люде! Устанайте!
Ангел ми явивсе,
Що на горі у керници:
«Образ ся являє!—
Люде тее як почули,
Біжать до керници:
Образ собі там плаває
У сьвіжі водици.
Монах уклик, до керниці,
Молебні взивае,
Монашеськими словами
Гору заклинає:
—Горо сьвята і блаженна!
Тепер вавесели ся!
І ти, народе,—в тяжких гріхах
Тепер несмути ся!
Матіньоки чудний образ
Ме тут пробувати,
Буде грішним католикам
Гріхи відпускати.—
Нарід припав до землиці
І тяжко зітхає;
А монах став на проповідь
І так промовляє:
—Літи мої дороги,
Голос мій почуйте,
І чим скорше монастир
Тутки забудуйте!
І на Гошівській горі,
Монастир поклали.
Змальований Жидком образ,
В злоті рама вбрали.
Сповідали в ній людий,
Гріхи відпускали.
І такими способами
Народ рабували.
Людя свічки приносили,
Перед сьвятих клали;
Попи свічки забирали
І в кітли пакували.
Свічки в кітлах ся варили,
Потім остигали;
І остиглі «грудя» воску,
Попи продавали!
Гроші чвертю попи мірять
В мішки їзсипають!
І в золотом тій мішки
В пивницях складають!
А селяни те не знають...
Пияй зерно родить....
Ті те зерно продають
Попам гроші носять.

Оттаке то, тото чудо,
О Гошеві ся стало.
Те є «чудо» лиш непевних
Селян арабувало.
Тепер «чудів» вже нема
Бо люди — мудрійші
І вже часи наступають
Для попів найгірші.
Нема куди вже попам
Як людей дурити,
Бо всі вони враз кричать,
Щоб ялер повалити,
Повалість усей злий лад
Так «Шило» Вас родить,
А хто схоче йти до царства
Шило то впровадить.
Шило шлюсар добрі є,
Всі двері отворить!
І до сьвятих по-гебрейський
В царстві заговорить.
А теперки вибачайте,
Про чудо читайте!
Лиш прошу вас, католики,
Мя не проклинайте.
Сьв. Шило.....

ПОПІВСЬКА НАУКА.

Стоїть, гай а за гайом, ще гай, а втім гаю стирта сіна, а на тій стирті сидить заяць, а коло тої стирти ходить свиня. Той гай,—то сьвіт божий; а та стирта сіна,—то дім божий; а той заяць,—то я; а ті свині,—то ви, люди, парафіяне.

МИ НЕ АВСТРІЯЦІ.

Я не люблю Німця,
Ані Москаля.
Я люблю Вкраїну,
Там моя рідня.
Лесний Німець,
Поганий Москаль,
Обдерли, спалили,
Наш родимий Край.
І Москаль і Німець
Наших братів бив,
Під гарматні кулі
В самий перед гонив.
А старші та сестри
Шанц їм копали,
Наші мами й діти
З голоду вмирали.
Молоді дівчата
Звалені безчестидно.
По рідній землиці
Лиш могили видно.
А вже тут за морем,
За ворогів мають.
«Ворожим Австрійцем»,
Нас ту проізивають.
Ми не Австріяки,
Ми сини Вкраїни,
Ми в сій війні лютій
Нічого не винні.
Ми війни не хочим,
Ми хочимо волі,
А Німці-Австрійці
Хай ядуть в безголовя.
Волі, волі хочем.
Для нас, для Вкраїни,
Ми наред великий:
Сорок міліонів!
Нам Німця не треба,
Ані Московщини,
Ми сироти вбогі
Удови Вкраїни.

З. Поділя.

МІСЯЦЬ ПОГОДИВ.

Вороги здибались....

Не гадайте, що здибались вони десь там в Лубнах чи Полтаві ви «маєвці», щоб переконати кількох кравчинь та «приказчиків» у зверхности «ес-де»*) понад «ес-ер» або навпаки. Ні, сьвята Україна з її потайними «сходками, шпигами, жандармми та конспіраціями була геть далеко там за морями, на другім кінці сьвіта..

Простелялась на всі боки, рівна, як стіл прерія, країна чорнооких індіян, по котрій гарячий вітер з Монтани змахлював низеньку траву.

Вороги здибались у Летсбриджу"

Вона «ессерка», він «есдек». Обоє недобитки революції 1905 р. Обоє організатори. Вона від «С. П оф К.», а він від «Гірничого дистрікту №18» і приклькник «С. Д. П. оф К.»

Вона мала відчить у місцевім відділі її партії про «дєла минувших днєй».

Перед відчитом їх познайомили. Вчувши, що він «ес-де», почула в своїй промові стромляти шпильки, йому в серце. (Принаймі їй так здавалось). Чого тільки вона не закинула тим «ес-декам». Служачі й англійці увіяли собі, що ті потвори «ес-деки» були гірше від самого пара.

Та «ес-дек» не «ес-ер». Який же б він був «ес-дек», як би був «ес-ером»? Трешіть «ес-ери» гарячі, а «ес-деки» зимні.

Рахиля була високій, стрункa, вбрана в чорну сукню і просто зачісана, але її трийнять літне личко з певними гебрейськими рисами було не-согірше.

Юрко дивив ся на неї, і йому було приємно чути усі ті «закиди», і відчувати «шпильки

*) «Ес-дек» вскороченю: соціял-демократ. «Ес-ер» вскороченю: соціялист-революціонер Два соціялистичних ворожих собі напрямки в Росії.

ті сім». Вона нагадала йому уже майже вимаяшвшу з памяти дівчину.

А Рахиля «кпила», показувала вже на него пальцем і в його особі насьміхувала страшний злочин, «ес-деки», що вони хочуть «пролетаризувати селян» Нарешті зажадала, щоб Юрко пішов на платформу і боронивсь

Члени «С. П оф К.» з служеними спогляднули на того пріформера» та "збору всіяшої" Юрко пришпов виклик.

Тепер вона «кпіла і дивилась на него, як сього, з сьмішним обличем, з добрими очима. Він відповідав неважно, без рухів, росклядав рідниці тяких партій, як професор природництва свою науку учням

Вона сподівалась дістати від него неменшу кількість «шпильок» та глузувань. Не відчула того нічого..

Він якийсь не такий, як ті «ес-деки», казала собі Й стало навіть ніяково, що його так перед тим «кодола».!

Просьвічені і прилизняні до зимного думами Англійці в більшости погодились з Юрковими думками, але не подобалась і в Рахилі й відвага.

По зборах вийшли на удицю. Подибались на хідника.

Як, чудово сьвітить місяць! сказав ій Юрко.

Сьогодні особливо хороше. Вітру нема, відповіла та.

Там де кінчались улиця в срібно-блакітній півтемряві розстелилась далека прерa.

Її хатчина була на краю міста. Пішли в тім напрямку, а опинились геть за містом.

Чому ви мене не вкололи?

За що? спитав Юрко.

За те, що я казала ..

Ви казали, я казав... Тепер там полягилась порожня гаяк, в котрій може десятки років промовляють... Гасне сьвітло, гаснуть слова .. А жите плине, як ся річка, чи ми балакаємо, чи мовчимо ..

Вони стояли теперь над урвищем де долиною, зявита в деяку памятку білих туманів, котилась нима річка.

Вона споглянула на него і почула, що в нім нема жадного чути ворожнечі до її поглядів. Вони про него не існують. Юрко сів на краю і спустив ноги в урвище Вона стояла над ними За ними чорніла забудова копаленъ; земля час від часу стріпувалась від підземний екскавація. Місяць не закінчив

І ви мені ..

Вона мала товариша. Його вбили чорносотенці в Ходорові. З розбитим серцем вона мучить ся тяжка за далекій чужині.

— Ми ви і два топленики, що вихнуло море по розбитю корабля, лукажив Юрко

Вона і несподівала, як нарітні рідниці десь пощезали. Були вони нарубком і дівчиною завороженим сьяевом місяця.

Ви якийсь инакший . Таких я в житю не здибала ...

Коли місяць ховавсь за обрієм здавалось, що, ви сьміхаєсь, полишаючи над урвищем дві сидячі обіймлені постаті.

Він погодив «ворітя».

З ЗАБУТОГО.

Шлюб кобилі.

Діялось се десь коло 1903 р. Організатор незалежної церкви ів. Бодруг проповідував у Портаж-ля-Прері. - Католикам було се не до смаку. Коли вони вчули, що Бодруг вже відвідують, післали одного нарубка, щоб той «спублічив» його на стаці межи людми.

Нарубок підійшов зухвало до Бодруга.

- То ви вже відсіджаєте?

— Відсіджаю

- А тато просили, жеби ви ще верцули та дали нашій кобилі лілоб.

Нарід, що тому прислухувавсь, в сьміх.

- А ти повнолітній? спитав Бодруг — Маеш двайцять й один рик?

— Маю.

Отже піди до тата, хай він пресисе твою «емотрикуу» і кобилу тут приведіть, так я тебе з нею звінчаю... Та борший, щоб дб треву усю ту параду

Зложець пишов, «підкуючи» тих що його на таке намовили, а недогись дотів йому рецепт людям, котрим сподобалась дотепна відповідь Бодруга.

Христити паце.

Людям нашим по Канадийських кольоніях ніяк в голову не містилось, що «сарахим» мають таке самоправо до повнення попівських обрядів, які «старокраєві» попи. Пробували робити «сарахимам» збитки.

Отець Кандін був фармером на Бронкентед. Серафим вирішив його на попа.

Сусіди католики того не могли стерпіти.

Сказали одній бабі завинути в хустку паце, до того пристало кілька пар «кумів». Понесли «пємовля» христити до о Кандія.

Отець Кандій радо повитав гостей і взявсь до роботи і. в розгорнений хустці закінчало дриґаючи ніжками паце.

«Кумови» зло-радісно яничались солодощами збитків, дивлячись на одуреного ними «сарахима».

Але Кандин не стратив притомности:

То се ви такое породили? спитав він куму, що тримала паце: А як пишеть ся ваш чоловік?

Пішли «куми», як скупані.

МОСКАЛЬ-КОСАР.

Ішов москаль на косовиці Іде і собачку з собою веде.

- Москалю, куди йдеш?

Косить! веселенько каже

— А собачку-ж на що береш?

-Вот! Што сам не сьєм, то собачка исьбеть

Вертаеть ся Москаль ледви ноги волоче Не гаразд, мабуть, косилось

—Косил, чорт мени косил! І голосу не відведе.

-А собачка-ж де?

—Исьбе.

ЛИТВИН.

Литвин був ся з кимсь, та потім і росповідав:

Він мене обухом, а я его, личаком, личаком!... Так чтож би ви думали? мене повезли, як пана, а він побіг, як собака!

ЗЗА КУЛІС ЦАРОСЛАВІЯ

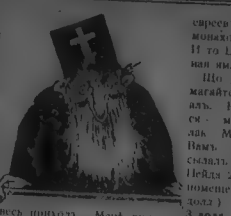

(Сей тист прилажено дістав ся в наші руки, друкуємо, ябуть без жадної зміни Писаний він звідомо, що дійсно є ідеалістом и москвофільством)

— — —

Ваше Високопреподобіе, Дорогій Отець Архимандрить!

Письмо получив и западаюсь. Мені больно, що такого имѣемъ архіерея.

Мило ажъ теперь изъ мѣшка вылазить Памятаемъ часи, коли бывшій священникъ отъ всѣхъ приходовъ.. Мені видится, Алекс Немоловскій высчѣвалъ що теперь ведеся такая полиция «галицкій» спѣвакъ и т др Ко. тика. Пожинить поновъ гроши, ли голосно говорилъ, що вси иде на добрый приходъ Вотъ галицкая интелигентія, съ ис- почему Павлавскій мае релоключеніемъ дра Маркова, сво- люцию на Вичинитъ Пусть лонъ и т др Монгольская не- ташится него Указайте и на навистъ до галичанъ та са- то, що тихого врага Вы дерма у Укъ Преосвященства, якая жите у себе, и не безъ подста- у Кизуна вы ниць Онъ обѣщавъ Бо-

Поступованье владыки во'ви- жику пару десяток на дорогу ду Васъ, просто вопіеть о пом- до Ню Іорка. сту до неба. Дикая ненависть, Ну скажить самі, не мають за що? Коли я то пишу, Ви ли мазепы рацію, що есть «ин- еще не знаете, що о Божик шій» народъ? Нагонка на мае резолюцію открити другій «галицкую сволочь» начинаеть поникдѣ въ Виннипегѣ Онъ и треба имъ опять любо кодолъ быть у мене и явно кажу, що злии И я на то готовый, буковицца всѣ пойдуть на кормить всю та дрянь, всякимъ нимъ, и потомъ онп заберо прокопимов, революцій-мерзьв,

Лейтенант (до «рекрута»): Габах! Ду швайн керл!

«Рукрут»: Але, пане лейтенант, як и годен буду з таким «крокодильом» жити?

Лейтенант: Стули писок! Нам власне «крокодилів» до війська треба, на те тебе й женимо, ти півголовий «тротел».

ПРИМУСОВА ЖЕНЯЧКА В НІМЕЧЧИНІ.

ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАНІЄ ДО НАРОСЛАВСТВУЮЧИХ, ЩО ВЖЕ БЕЗ ПАРА.

Ми, смиренний агнець Божий о. Прокопуий наслідник сьв. Петра по архипапі Макарію, взиваємо вас, заблудженні нароспавні чада наші, звернути пильну увагу на повисший лист слуги Божого о Іероніма. Ви має велику рацію, що до вашого самозванчого єпископа Немоловского, скомпікованого о. Макарієм і нами. Симонія навіть в образі «позичок» від попів буде, симонією Анатема!

А коли парохії платять лише по 25 доя, так ми таким сьвященикам дозволяемо наймитись в роботу, або на фармі, або до фабриків від горячих куль, там дістануть повну платню. Сказано бо е: Достойн робітник платні своєї.

До Царгородського Патріархату ми не вважаємо, бо ми не спросив, нопоже не вважаючи, яруа Канадийським православ- монахова повінчавших себе ним пристають не вільно, бо И то Церква? Ні, то помый ная яма

Що дальше? Кричеть, домагайте ся переводать Монтреаль. Нестичностію робите- мудим надо показати кулак. Мы Монтреаль устроимъ Вамъ хорошо. Владыка по- сылалъ Вас на мой «приходъ». Нейдя 25 долл (Зъ того на поменешье и сѣгдо и плачу 5 долл) Доходы съ 112 мѣсяи 3 долл. Конечно и тутъ свого добыси, не сколько жадать И чи забылъ, що я на такомъ приходѣ есть священникъ и то о Лунькъ, съ якимъ численятся треба?

Вы несчастны Вашою мягкостію Но всѣмъ положенно предѣлы. Прямо плюненье в очи открытье другого прихода въ Виннипегѣ.

Хоче Владыка то дѣло короткое Святого Синода нема, Соборя нема, апостольской связи нѣтъ, и мы не вилучимъ ни даже мыслею провозгивать церковній іерархіи, если Церковь подчинится Царгородскому Патріарху и иное- го общаго немае съ поклонниками Троицкого-Бровштайна и Ленина

Я в кажду минуту готов на то. Начата акція за Вашим переводомъ въ Монтреалѣ черезъ народъ Пишетъ. Всѣмъ поклонъ. Лучшею Ваш о. Іеронимъ

ДО П. РЕДАКТОРА «КАДИЛА».

Дякого здоровля, пишаю.
(І сам здаеть ся глуздн маю),
А не ми и розсудити,
Що за прибина і час,
Що так гірко в сьвіті жити
Кождому з нас вас
Якийсь смуток в душі й серце
Так непрошено вкпада
Сьвіта зовсім вирвиде
Чоги вовсім думки сумні
Чим же ви від себе вас прогнати?
Сам не домислив сь б ніколи,
Але нарешті людей став питати.
Від найрозумнійших
Достав я пораду,
Що на цьке прилне жите
Буду мати виду :
Подали щось до читання
(То було «Кадило»),
Як прочитав , все на сьвіті
Стало мени мило.
Отож тепер до друкарні
Свою просьбу засилаю:
Висилайте ми «Кадило»
Вас ширенько я благаю.

Сулковський.

Порівняя тата з мулою.

Входить тато з сином від роботи з фарми і каже до доньки:

- Кисю! чи я тобі не говорив, щоби мені завжди на двайцять-сь був обід готовий, бо надалі-ше не годен чекати.

А сия каже:

Ви, тату, як той мула на генку, що но двайцятий не потягне, хоч му мию рубай.

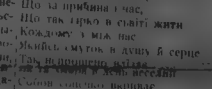

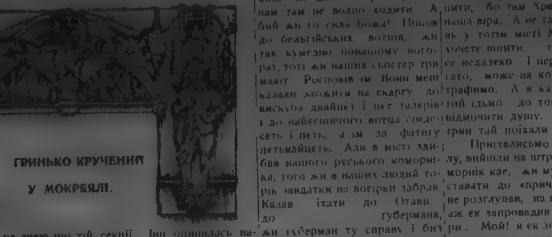

Або здурію, або не знаю що тій секції Інц опинилась наваже зо мном буде! Либ машину на церковни єврат межи кальвінами святити старшого брата, вівани. Пішли ми шутьковот ток з банку купив сьи тикет до Гилька, а ще ніхто навколо мене гадають. А пан коморнік по б палерів у мене на борт фасе Та си гадаю: бери, бери, коби дав. Ой, видів ж ми, пили! до церкви дорогу відривали Віпяг я з ходу і Бишеї з оверАж на четверту добу з Отави ков і почули ветьдесятку і кручи на стали Пішли тудан не гуди, палу бирку, жиби усї дрищ, бо Типер кає: Давайте штирі сот- Гринько Кручений фармер, иіді стрієв Коман Австрієв! Тай я дивало, а то паліцман з кожи, бо тра буде платити, жиби стуром Та знов пан коморнік до губернана допустили Ви вились ми з комориком поВедемо ми, а я му кажу почекай бо вступив сьи за мном. Пишли з коморніка згубю Але тут і да катідра, наче сьв. Юр у коморнік кадби і відобрав Львові. Перекрестив сьи до неї. того ногруду, а ти церква, ца- Новив менє пан коморнь до се мине їдіть, кає, губерман чи- редний Та пан цалий Йорктон кає Пишли ме, а дивимо сьи може сховати, а принайми сакийсь пан ходит по городі, мої підлоги зо пять акрів Лада де тоті канони над рівов сто- вок повно, бибя підлогу мие Ей коморник підйшов ють, коло фігур сьвічки горе, тай щось му кає, а губерман понів нема, бо то було попона мене пан коморнік ка- лудни А дивю, а в одним куті ванки показував, а я кажу Бачив парібок, так ек мій Майк, дів Ще, казав ми типер война, жи- ють ся Тьфу! еке пасни волно зла віри роздори ро- кудство! Та то в церкві? Та бити. Аж по войні Сів я під до них: Вашумері ви гутку, га? тоту канону та з гриви аж го- Ат гунибот до м..: Жи ловов об неї бю. А потім кау: не компра. А я му компра ци, хоби що вшити, можеб лехше не компра, а я старшина брагерцю стало. Та гаспидська том у нашій церкві той туг по прогубіши, відай, і тут усе позва редок зробю, бо ек тот вадрик мика А пан коморнік і кає: ми усї під одним найсветшим Бачите, потамтой бік річки вотицем.. Але пан коморнік відА я кау: бачу, екесь место, а тег мене від них, казав, що далаї ліси та лани. Ото кае: про- то такий звичай тут у залибле-

жая сьи я до якогось вобрачу жи но ни ніщини з сокирами на човнах їдут, певно тутешний сьвеці, бо від всякоси тварин сьвяті є А потім повіходили ми з церькви А я кау, коли так кумедно повиному ноговрат, тоті ми наших хлопєт пре ке недалеко І церков там бовяют Росповів ми Вони мени тато, може на котрий відпуст кязали зложити на скарґу до трафимо. А я кау, коли ся виськупа двайцет і нет талерів той дзьво до того Мокрелу до набженичого вотца сиде- відмочити душу. От сьи у сеть і петь, а ни за фатигу трии тай поїхали петьвайцеть. Али в вісті здиВ пригнівлюсьмо до Мокрищавив нашого рускього комори- лу, вийшли на штрйт. а пан кока, того жи в наших людей то- морнік кає, ани мусимо вирост рик авдатки на вогрки забрав ставати до «причасте» Я й Казав їхати до Отави не розглупав, на що він то кає, до губернана, аж ек запровадив мене до биКи губерман ту справи і бив ри. Мой! я ек зобачив у фле суду залгодит. Узяв сьи со- шинках тоті розрадницю, здасетий і петь, а ни за фатигу ся ми жи рідну маму вадрив. петьвайцеть. Али в вісті здиСтою тай плачу А бартендер вав нашого рускього комори- питає: Вацумаг Джон, ю ка, того жи в наших людей то- крейз? А я кау Мі но вирик авдатки на вогрки забрав ще в нас дрогубінів і не Казав їхати до Отави волно дрик А пан коморнік до губернана ту справи і бив кает, жи й я Мокрелі не вопо суду залгодит. Узяв сьи со- но буде до року, тож пимо, ним ту з банку купив сьи тикет до Пиймо кау, щапий рік пиймо, Отави. От и їхав у одном возі, а я жиби той з губерман і води не вин у тим жи напду приепле- я хочу їх на боже дяти. А тот ний Я си набрав цибулі, чи- почав мине відражувати А сенику та хліба з дому щий Господарювати, мінок. Живились А бягли- я ек не тутиу ногок: Ци ти в ки чогось навколо мене гаде- мени пляченій! Добре, кає, мують. А пан коморнік по б піду пошукаю титора, а ви ту палерів у мене на борт фасе стійте, та ек пиков, так я там Та си гадаю: бери, бери, коби стоєв і лемпи по штрйтах по дав. Ой, видів ж ми, пили! до церкви дорогу відривали свічили, а його не було і Ах на четверту добу з Отави нема! Пишли мої штирі сотки стали Пишли тудан не гуди, ек з дином! Можи так стоєв Типер кає: Давайте штирі сот- бим і рапе, аще вздрів жи наки, бо тра буде платити, жиби ліцами до мене йде А я віл неки, до губернана допустили го тай цалий Йорктону пе! Ви вились ми з комориком по- Ах єкось опинмуду десь у екиісь вогороді, по- ся ни з комориком ка- сідали на лавках тай трохи я дибі Ой, видів ж ми, пили! задрімав Коли чую, а хтось Віпяг я з ходу і Бишеї з овермене ек не вірйже по плечох. А ков і почули ветьдесятку і кручи на я дивало, а то паліцман з кожалу бирку, жиби усї дрищ, бо ним ек не вірйже по плечох. А стуром Та знов пан коморнік дивало, а то паліцман з ковступив сьи за мном. Пишли з ступив сьи за мном. Пишли з да катідра, наче сьв. Юр у Львові. Перекрестив сьи до неї. Новив менє пан коморнь до середний Та цалий Йорктон може сховати, а принайми сапотом мої підлоги зо пять акрів Лавок повно, бибя підлогу мидо них: Вацумері ви гутку, га? ють, коло фігур сьвічки горе, А тот гунибот до м..: Жи понів нема, бо то було попоне компра. А я му компра ци, лудни А дивю, а в одним куті не компра, а я старшина бра- парібок, так ек мій Майк, дівтом у нашій церкві той туг по- ють ся Тьфу! еке пасредок зробю, бо ек тот вадрик кудство! Та то в церкві? Та ми усї під одним найсветшим до них: Вацумері ви гутку, га? вотицем.. Але пан коморнік від- А тот гунибот до м..: Жи тег мене, від них, казав, що не компра, а я старшина брато тай цалий Йорктон може сховати, а принайми сатом у нашій церкві той туг по- редок зробю, бо ек тот вадрик ми усї під одним найсветшим вотицем.. Але пан коморнік відтег мене, від них, казав, що то такий звичай тут у залибле- них. Добрий звичей! Помо-

ТЕЛЄГРАМА ПО ШНУРКУ.

Католики справляли Сьвистунови яйцебитіе.

Якою мірою мірнете,
такою й відмірють ся вам
Пригадь

Великий народний робітник, «головний» колєктор на цілу Канаду, застумник голови, а заразом «директор» і «настоятель» бурси ім Ті Могили в Саскатуні В сьвистун истав обкиданий яйцями бабами коло церкви на Альвени на 12-го Мая. Се стало ся тому, що Сьвистун Айпна завше на перекір о. Каменецького, й се так обурило овечок Каменецького, що аж му сіли виповісти Сьвистунови «бор буз і чого не могли доковати словами й патіками, то доконали яйцями Се так подіялось Сьвістуна, що він постановив від тепер не заходити до католиків по іх - гроші.

(Повисше все правдиве. о Каменецький підчас каяння казав тростєм, щоби записали церкву на Будку, бо ніде він не буде дотдати Сьвистун також був у церкві, і коли вийшов на двір, казав людям щоби не записували церкви, але в тій хвили посипалось на него смердячі яйці і закрасили сут на «жовтов».) О. К.

Патріотам не йде!

«Великий народний зіздьскли кували до Канори на днях 27го і 28-го Марта, на котрім мали обговоювати, як дальше видурювати долярн від фармерів. Зїзд був величавий! Першого дня був на зїзді Ферґюсон (посол), а другий був «шкільний», цинєтів (який вже стратив сьвій «ляжаб») Іван Кунь. З фармерів не приходив нихто Се так, подіялось на заряд бурси філ'ім. П. Могили в Канаді, що вони зрезигнували з своїх становищ,- бо в бурсі нема грошей.

О. Каворець.

ДВІ ПРИЧИНИ ДО СМЕРТИ.

Андрій (до Міхала): Твої тато померяли?

Міхал: Ая, померли.

Андрій: А яка причина була тому?

Міхал: Було дві причині. Одна, що були подекуди старі, а друга, казали, що їм канадийський хліб не смакує.

«КАДИЛО» НА ШАНДРАХ ПОДІЛАЛО.

Чесна редакціе Кадила!

Я нижше підписаний повідомляю о Проколанни, що тут у Альберті брак заданч від сьо пору, і немож збрати бо черезвати голодними вибирають остатній задан $$$, а зате обіцюють людям нарство там де кури ночують. Але на парафії Шандро сегодня 29-го мая приїхав з Едмонтону благочіний батюшка і його парафіяни так дуже примали, що мусїв провсити у робітників сіна, дби ві спав на голій підлозі. Сей зібрав доста грошиї! Аж $0,000, 00!

Так пес у пана нехотів істи мяса, а цигана із лисиці, якби не це «Кадило», тоби попам лишне ся поводило. Читач І. Р-к.

НАШІ ЧОРТИ.

Хто не знає з робітників,
Де чорт проживає,
Спитай мене, я ти скажу,
Я всї чорти знаю.
У Вегґьсу є улиці,
Генри-стрйт зове ся;
Тоті чорти в старім краю,
Тримають офіси,
І продають чорнобрам
Роботу кончу;
По долару за роботу,
В чорнобрів їмчуть.
Тоті чорти в старім краю,
У Лейбн служили,
Писли кози по стерни
І свічки свйтили;
Та як прийшли до Канади,
Пинями зробились,
На долярах чорнобрських
Лехко доробились.
Ой, не один старий вуйко,
Тим чортам наклав ся:
Дав долярз за роботу,
Й роботи відрік ся.
І бльо'кштом на плечах
Втікав геть з роботи,
Бо не можна там робити:
Чортова робота!
Тії чорти і потрафлять
З роботи прогнати,
Бо тра свіжих знов писати,
Щоб долярн брати.
Одних пишут до роботи,
Других проганяють
І так з бідних чорнобрів
Тисячі збивають.
А ви, люде, боєте ся
Тих чортів з болота,—
Не тра красних вже чортяків,
Як з нашого брата!

З. Поділя.

THE KADYLO

The Canadian Ukrainian Humoristic Gazette, issued every 1st & 15th each month; The KADYLO is the best medium to reach 200,000 Ukrainian in Canada and 500,000 in the United States.

Subscription in Canada $1.00; United States, $1.25 per year.

Advertising rates on application.

Address: The KADYLO Box 64 Toronto, Ont.

„КАДИЛО"

гумористично-сатирична газета Виходить 1-го і 15-го кожного місяця; видає КАДИЛЬНИЙ ВИДАВНИЧИЙ СИНОД. Передплата на рік в Канаді $1.00; в Злучених Державах $1.25. Поодиноке число 5 центів.

Редактор П. Крат.

"KADYLO"

BOX 64, TORONTO, ONT.

За переміну адреси платить ся 5 центів

ВІД КАДИЛЬНОГО СИНОДУ.

Дорогі Передплатники! Ви усі ідете від нас листи і тепер розумієте усе, що тичеть ся «Кадила»

На ті листи уже обізвалось кількадесять ширих другів, імена котрих будуть подані в слідуючім числі «Кадила», як і виказ їхніх жертв

Та Синод не до кількадесятьох, але до всіх Вас звертав ся, вірючи, що Ви, яко люди сьвідомі, справу попрете усі враз, і тим забезпечите «Кадилові» тверде істнование.

І Кадильний Синод певний, що Ви кожний свій обовязок що до «Кадила» сповните.

Не відкладайте на завтра того, що треба зробити нині. Але усі вряд!

Ось Вам плян: По отриманю сего числа «Кадила», кожний вдійсть до почти 1 подайте, що гадаєте, на «боевий фонд» «Кадила».

Зробіти се!»

Ви хочете від редактора «Кадила, щоб він Вас веселив та науку подавав Добре! він се робить. Але і Ви здайте про

Проколупію, щоб він ся не смутив, що в «Кадилі» нестало

До 7-го Липня скидайте з усіх закутин Канади велику пачку гроша, щоб ми могли оплатити

Ми певні, що Ви не відтягнетесь

При сій нагоді Синод дякує усім тим другим передплатникам, що вже своєю лінрість «Кадилові» показали.

Многая літа! Славно!

А при кінци Синод звертає ся до тих кантарників та культортерів, що незважаючи на упімнене, не платять за «Кадило», що набрали вборг. На Вас любенькі стоить аж $200. За ся гроші «Кадило» могло уже два раза вийти!

Отже Синод взиває Вас, пане книгарі та культортери, ся гроші до трох днів вернути, а инакше ви побачите свої чесни намена «у Кадилищах!

Що тичить ся того, кілька разів «Кадило» має виходити, Синод ухвалив протягом літа видавати його раз на місяць.

Кадильний Синод
20-го Червня 1918 року.

ЧИТАЙТЕ І ШИРІТЬ

робітничу часопись

„ГАЙДАМАКИ"

що виходить кождого тижня в четвер і коштує річно:

в Злучених Державах $1.50

в Канаді $1.75

Пишіть і шліть передплату на адресу:

"HAYDAMAKY"

515 So. Broad St. Trenton, N. J.

НАШІ ПОПИ.

Попи ідуть по фармах,
Людий сповідати,
За довіри ті нелегі
Гроші відпускати.
Походить ся фармері
Голі, як ті злидні.
І попови пхнуть в руки
Долари послідні.
Несмілесь дівчатонька
Піднть ся сповідати,
А піп, замість сповідати,
Бересь цілувати.
От так воно у нас діесь,
Годують, ночують,
А попи їм за те добро.
Кирию рихтують

ЦИГАН.

Чоловік закотов кабана, порає ся вже біля його в хаті, коли увходить циган:

— Сала-ж пане-господарю... чи то пав, добридень?

Добриденьі Сідайте у нас.

Ах, що-то істимемо, пане-господарю!

— Істимемо та не всі.

А циган:

А хіба вас дома не буде?

ПОЛІТИКА МІЖ КУМАМИ.

Кум 1- А як там война куме?

Кум 2- О ... ще.....

— Бют ся?

— А я...

— Не знав, варе, докіля?

— А.... то всьо залежит від того, що над нами.....

— Бре?

— А я

— Кобилу їм пан біг сьвитний допомиг зкінчити, так, ади, зараз несу на боже.

— Нема, нема, ви лише так кажете а як би до того прийшлося то....

Куме! тай чо ви такі? Таки як не ту, то дав бик в кряч, пан отцеви; чи то не вінницько едно? от аби було Боґу приємно тай...

Но..

— Вайльові?

— Не буде приймлено....

ДЯКІВСЬКЕ «ВІРУЮ».

Їхала Хима до Єрусалиму
Сивобих кобилов, старов тарадайков.
Тараділа тараккотіла, кобила біги не хотіла
Вступила Хима до хати, костура рукати Вийшла Хима з хати, не було що гнати
Я вступив в Єрусалимі поміж церквами, знайшов церкву з пирогами Пирогами пошита, варениціми накрита, ковбасов замкнена, хлібом засумена.
Вкусив я ковбаси, вона ся відомкнула, вкусив я хліба вона ся відсунула А втій церкві пів, як бобовий сніп.
Ой, дяче, дяче! бери бук в руки, йди заганяти попові суки.
Марусенько преподобная! люби мене, будеш добрая. Чому ти до мене вчора вечер не прийшла? Бо я си цуциків-песиків боила
Я песики поприпинав, тебе ся Марисенько сподівав.
Чув я, чув я, що ви там гаголили!
Мовчи, дячку, дам полотна на сорочку Подай Господи! Аминь.

В СПРАВІ КУЛЬПОРТАЖУ «КАДИЛА»

Відтепер хто хоче брати «Кадило» для культортажу, звонить присилати гроші згори.

Адміністрація.

ГЛУХА ДІВКА.

—Здорова, дівко!
— Мішок перу.
— А чій ти?
— Кури вробили.
— Чи ти, дівко глуха?
— Перу з самого рана.
— Чи й мама твоя така?
— Та виперу й сама!

ПРОДОВЖЕНЄ ОФЕРТИ

Хто прише цілорічну передплату,
Або хто відновить стару,
Або хто зеднає двох нових переплатників —
Той дістане пресьмішну книжочку написану о. Проколупієм під назвою «Попади в зільницю», вартости 15 центів, - даром. -

Ся оферта є продовжена до 1-го Серпня.

Тож квапитесь!

Редакція Кадила.

ДИМОК.

Редакція «Кадила» ухвалила надгородити «публіцистів» «Робітника» та «Робочого Народа» великими Сонниками-оракулами кожного. Сі чести достарились слідуючі: Із Канітан, Л. Никорик, П. Ковалишин, кум В. Майданський, Т. Пиляк і Юзенків.

«Демократизм» в У.С.Д.П. уже цілковито вивітрив ся. Від тепер листоване межи відділами має переходити через цензуру Е. К.

В ч. 47 «Р. Н» під образком з російськими офіцирами написано, що якийсь полковник продає газети, щоб заробити собі чесне на жити Дуже добре... А чи заробляють собі чесно на жите редактори (аж три-) «Р. Н.»; годуючи своїх читачів самими передруками?

«Виборчий систем» в Е. К У.С.Д.П. — перевищив навіть славетні «галицькі вибори»... Членам не дають навіть знати, кілько котрий з кандидатів голосів дістав...

Тов. М. Поповичі грав у Портаж-ля-Прери на скрипцях, а пані Поповичева сьпівала.. Усі кажуть, що в него руки більш вправлені до смику, а не до пера.

Е. К. пишучи листа до С. О К чому т. Демедюк вступивсь з партійного організатора пояснюють так: «Демедюк відхав через те, що у Вінніпегу за дорогі»... Чи в Е.К. дітваки, маранчі»... Чи в Е. К. дітваки, чи до дітваків таке пишуть?

ПІД ГНЕТОМ КАЙЗЕРИЗМУ.

Навколо чорна ніч, ярки всі позгасали,
По хмарах грім гремить, панує бог війни.
Людство сповилось блуках, мов примари;
Над сьвітом смерти лет відчули всі вони.

Ци-с вай сьвіт! Руйнуй, що сотворила
Моя-с их поколінь довбійная рука
Но ось я сьвіт! Нехай панує сила!
Не слово родить, але роги бика...

П. К.

НАПАД НІМЕЦЬКИХ ЛІТАКІВ НА ФРАНЦУЗЬКЕ СЕЛО.

Христос: Не прости їм, Батьку, бо розуміють, що чинять.

СІВІТОВА КРИЗА.

Три роки... Кільки сліз пролито
Сиротських, вдових, і гірких матерних!
В сльозах тих можна би втопити
Усіх кайзерів тих мерзенних.
Не чути нам, як ґримають гармати
І того стогону з далекої руини,
Не бачимо, як брат там коле брата,
Як нищуть ся спустошені країни.
Не бачимо . А всеж таки ми знаем,
Що лютість там буйне, сіє криваві зела,
Що смерть, немов косар по ручці прохожае
І косить люди... А міста і села,—
Де жили ще недавно, де любились,
Культура де тим поступом пишалась,
Зруйновані, розбиті, попалені,
І навіть сліду з богатьох не позісталось...
Чи сьвіт кінчить ся вже, чи щось нове надходе!
Не бій ся, се кона рабство сьвітове,
До сьвітла з мурів тьми виходять всі народи
На шлях братерства, єдности й любови.

Даниленич.

МАТЕРИНА НАУКА.

Навчила мене покійна мати:
«Не радій, сыну, чарки»— так
«Не радій, сыну, чарки»— так
пю, і віддам зараз,—ані трошки їй не рядію... хай їй-цур!

Запевняють, що в усій У С. Д. П. в Канаді, починаючи від смика, чи то-нак редактора аж до найменшого «податковця», нема жадного, щоб розумівсь на науковім соціялізмі.

Незбитий факт.

ЛЯДСКІ ЗАКУСИ.

Зажурились Ляхи, мостиві пани
У своїй Варшаві,
Що урвано їм, як псови хвоста,
Їхньої панської слави.
Та вонив собі та а своїх думках
Та в гадках гадали,
Аж по Чорне Море, по Дніпро-Славуту
Польщі границю покпали.
Та не так воно, та не так воно,
У сьвіті си діе,
Як приказують та старі люди:
«Дурень думкою богатіе».
Ой, і рохкають, ой і кахкають
Ляхи на всім сьвіті,
Що збирають ся до одної хати
Українські діти.
Гей, гадали Ляхи, гадали панки
З сеї війни скористати,
Щоб по давньому нами козакам
Ляхи свої орати.
Та не буде так, та не буде так,
Як вам ся того хоче,
Не поверне Дніпро з полудня,
Не потече до півночи.
Там, Ляхи, сидіть тай тихесенько,
Де вашу мову чути,
А про нашу Вкраїну
Час вам вже забути!

ЧУДНІ ПРИКАЗКИ.

Здоров-пив, ніс утопив, раком став, води не дістав.

Богачі не гордує, що попав, те й мордує.

Богачі не сплять ні в день ні в ночі, та їдять кожаї; а бідний борщу хлесне, та й у день засне.

НАПУВАНЯ.

—Напував ти коня?

—Напував.

—А чом-же в його морда суха?

—А води не дістав.

КАНАДИЯСЬКА ШЛЯХТА.

Під час весняної сесії парламенту в Оттаві був внесений перед палату «бил» за скасованем надавання шляхоцьких титулів Канадийцям через Англійського Короля. Богато англійських часописів поперли той «бил», годячись з тою думкою, що демократичній Канаді те «шляхоцтво» так пасуе, як той мовляв, корові сідло. Ві. Алан артист з Гамільтому з тої нагоди дав образок, який містить ся на першій сторінці «Кадила».

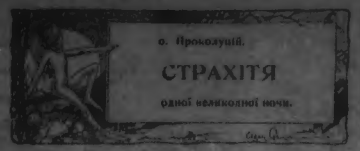

о. Прокопій.

СТРАХІТЯ

одної великодної ночи.

(Докінчення.)

Світало. Уже в небі здавловинали ранішню пісеньку жайворонки, тріпаючи дрібненькими крильцями над зеленими нивами озимини.

— Ні, як дзвонять! Христос воскрес, пташенята!... І ім радість... весело провіщав до жайворонків вартовий, пустив на долину своє кленало, і його просте сеняське єство наповнилось невиразним чуттем солодощів весни і великодня...

А в ворота двору віздила фіра з сараєнком та попом, і грюкаючи мобітьми по дорозі, блискавки вірними щітками (російські багнети) увіходила за ними рота піхоти з офіцерами на конях. Вартовий здиновано роззявив рота і остовпів, дивлячись на надзвичайних гостей.

— А що, були вони у вас? спитавсь стурбовано сирянин вартового.

— Були, відповів той.

— Щож, убили вано?

— Зашо їх убивали? Пані розговілись та тепер сплять.

— Щож вони тут робили?

— А що? звісно що. Вихлили зо пять небер трунку тай поїдали собі.

— І нікого не зачепали? Не грабували? допитував ся сирянин.

— Та ні... хіба з дівками трохи пожартували....

— А куди вони поїхали?

— Куди поїхали? Звісно куди: до хліборобської школи.

— Ти певно знаєш?

— Ну, в тож як? дурити не буду! відповів вартовий з здивованем і ображенем в голосі, що йому не йметь віри.

— Пане поручнику! Завертайте своїх людей. Поїдем навпростець через Коноплівку. Може ми їх переймемо десь коло школи, закомендерував сирянин.

Військо повернулось і знов затупотіло, постигаючи за фаетоном сирянина, брязкаючи штиками та «відмикаючи» після російського звичаю «маму» тих незнаних бунтарів, що зда них довелось їм не спати і зазнати стільки маршу тої великодної ночі.

Вартовий, роззявивши рота, довго дивив ся в слід за пішовшим військом, абсолютно не можучи пояснити собі, шо здалось тим панам паничі з хліборобської школи. Машинально підніс він догори своє кленало і так став ним казлати, що пані прокинулась і післала свого управителя спинити той тарахтіт. Управитель роспинив вікно і кричав:

— Омелько! дурню! йди спати!

* * *

Учитель хліборобської школи, викладав плекання худоби, п. Іванов був безмежно щасливий тої весни. Він не тільки оженив ся з красунею Ізабелою, але й перевів ії з католицизму на православе, назвав Єлисаветою і тепер поринав в роскошах супружого життя. А цієї ночі безжурно спав з своєю жіночкою на білій постелі.

Та не спала його теща, ревна католичка, котра, хоч і дозволила своїй доньці перейти на православе, щоб через шлюб ії з Івановим вритувати себе і ії від злидня, але в глибині свого католицького єства таїла зрадливу думку вернути колись в лоно католицизму і польскости не тільки свою доньку, але і ії будучі діти. Тої ночі пані Храпавецька не могла заснути. Її переповнювали страхіття. Вона була рождена і виросла на Київщині, де її з малку наслухали оповіданнями про гайдамаків. Тепер ті гайдамаки воскресли! Сеї ночі мають вирізати усіх панів на Полтавщині! Правда, як вчора вони захлинались тихо, але хлопони не можна ніяти, (вона се знав); під покришкою повздрівости в ній сховала зрадлива бестія. І ласкаючи по лиску, пані Храпавецька уявила собі, що хтось ходе в пеї попід вікнами. Вона зрозвалась з ліжка і побігла під двері ухальні ії дошки і зітнь. Стояли під дверима, вона глянула у вікно на подвіре і закомеліла від страху. На подвіре під вікнами стояли коні, всипані форні востатні людей... Гайдамаки!

— Ісусе-Марія! Ледво вимовила перелякана пані і стала гуркати кулаками в двері спальної своїх дітей. Іванов вискочив до неї з Єлисаветою в самім шматю.

— Чого вам, мамо? — крикнула донька.

— Молість ся, діти! молість ся! Уже вони прийшли! крикнула стара, вкликаючи перед образом Божої матері, а Єлисавета в собі. Іванови мороз перейшов аж шпіком і, не роздивившись, що за люде на подвіре, він скочив до сіней і почав забирикадовувати двері: підсунув бочівку з капустою дошку до прасовання, шафу, а вітак схопив кокиру і подав ся з нею до кухні.

Треба зазначити, що Іванов менікав в одній будинку з другим учителем, п. Пороцькиц, а їхні помешкання ділила мурована з цегли стінка. Як раз де приходилась Іванова кухня, за стінкою була Порицького спальня. Тоді саме п. Порінький спав собі на просторім ліжку з своєю «половиною», обложившись литьма дрібними дітьми, як опучами. Шаленний гуркіт збудив Порицького і його фамілію.

Тах! ох! тах! гримав в стіну Іванов з своєї кухні. Діти Порицького скрикували, жінка також.

— Пані Храпавецька почула крик Порічинит і, плазуючи на колінах, кричала:

— Чуєте, вже Порінських ріжуть!... Королево Небесна ратуй нас!

Іванов чув крик теші і дужче гатив сокирою в стіну. Цегла сипалась на всі боки градом.

— Гей! Пане Іванов, чого вам треба? Кричав через стіну Порінький.

Іванов не чув.

— Що з ним такого? і Порінський вибіг на подвіре, щоб зайти до Іванова з дверей. На подвіро побачив він наших гультіпаїв, котрі тільки що прийхали і в жален спосіб не годні були розперти о. Аверкія: розмовляли голосно і робили гамір на цілу школу.

— А ідіть сюди, панове! Іванов здуріз, вокликав їх Порінський.

Підійшли гурмою до парадних дверей і стукають. Жінки почули гуркіт під дверима і з криком і вереском подались до кухні. Замкнулись там і підперли двері чим могли. А Іванов з подвоєною снагою валив сокирою в стіну.

— Що за холера? Вивалюймо двері! крикнув на своїх асистентів Порінський. Взялись до роботи. Принесли колоду і вивалювали нею двері.

Крик дітей Порінського, зойк Іванової і її мами, удари сокири розлягли ся на подвіро враз з гомоном нашими гультіпаками.

А зза клуні, з яру виїздив справник і виходило військо. Справник побачив гурму людей, що вдерлись до помешкання Іванова і, оголивши шабляю над головами уроєних ним повставців.

— Що таке? В чім річ? втрутив ся в справу управитель школи, що, розбуджений тим гаміром, теж прибіг на місце турбацій.

Тут і о. Пятороцький і справник пригадались, що пропившихали, ся тріснут. тим нашим бунтарі були їхні добрі приятелі.

— Так то ви їздили до Скаржинської та наїлкали о. Пятороцького? спитав наших гультіпаків пан справник.

— Куди ви їздили? До Скаржинської? тримим управитель школи на свого сина. А так казав, що не можливо тобі треба було їхати? Так ти не був в церкві? І ви теж, панове? оглянув практичним оком управитель зимні мармизи своїх відручних. Ті посилали голови.

А Іванов далі валив в стіну.

— Що йому сталось? здивувався управитель.

— Уже Іванов прорубав стіну!! репулів! вибігла пані Порінська, галасуючи з зали. Усі скочили до пліків Порінського. Ніжко було завалене цеглою, а з дірки в стіні виглядало безмежно налякане баїде обличя Іванова.

— Чого вам? спитав го Порінський.

— Позичте револьвера!... відповів той.

* * *

Справник зібрав о. Пятороцького за фалишве донесене і безпідставні страхи, і той мусів пішки почимчикувати до свого села враз з Ступою, де на него чекали непосвячені людські пасхи та перелякана попадя.

Щоб заспокоїти усю справу, управитель мусів виставити жовнірам пару цебер вина і послав їх спати до клуні, а справник та офіцери пішли розговлятись ся до управителевих покоїв. Гриць дістав зараз таки по за уха від старости, а його приятелі пішли спати з гіркотою на серцю, неповні, яку їм кару відміряє на завтра управитель.

Стара-Храпавецька мусіла віданвати переполох дітям Порінського і також дістала на літанію від свого зятя.

По великих трудах Хапай поліз спати в солому, а о. Аверкій ніким не роспряжений, пойхав з казакою під стайню і, розчинивши головою скриню з вісом, солодко набивав ним собі плунок.

* * *

Нарешті зійшло над зеленими степами сонечко і розігнало страхіття той ночі. Того року злоди не повстали.

НАУКА ДІВЧАТАМ.

Кохайте ся, дівчатонька,
Але не з попами.
не-Шевченко.

Ось до вас слівце, чесні дівчата!
Вийкайте попів, мовби від ката
Не слухайте ви тих єзуїтів,
Бо то вороги ваші великі.
Вони лиш хочуть вас обдурити,
Щоби потому сьміхом пустити.
Вони вже дуже добрий пляни мають,
Що потім буде і негалають.
Бо в них е гроші, набиті каси,
Від людий темних за парастаси.
Як ся вже стане щось надзвичайне,
Так вони за то і платять файно.
А як їм скажуть: за мало грошей!
Вони дадуть ще і гаїа хороший.
Та що з тих грошей, як честь пропала?
Давай істи. А кума кают їм мене, бо я немаю що тобі дати,
ані крішки хліба нема в хаті,
от діти плакали істи, та голодні полягали спати. Ти як хочі істи, то йди там дес грав — я через тебе цента не маю в хаті.
Кум Бил ще душе розлостились, тай зачели самі шукати істи і знайшли якне пай, але кума встали тай зачали відірати, кают то и схована ни-дно дітям, але кум Бил як ся

НАШІ КУБИТИ.

А так вам, ті дейдіс-місіс
В Канаді брикають.
Як кохатись, пустувати
Вже й самі не знають.
Що ніч, що день сьвіжий злоп
То мусить бути,
Умре скорше, а не буде
З одним вічно жити.
До роботи ані руки,
Лише істи, спати,
А що ночи на муз-нічєр.
Ті ко парках звікати.
Хоч де-котра живе з мужем
Лиш про хлопке ою:
Нема вже з одним других
Коханків під божом!
Вже дітей, яких хоч:
Чорні, жовті, бій!
Не дивниця: вона сама,
А татів мов зім!
Бо тут, не так, як у краю,
Що лиш дного знать.
Тут що день і що година
Можна сьвіжих мати.
Тут не вгодиш ніяк жінці,
Чись богач, чись бідний.
Як ниє троха щось не тее,—
Возьме ві другий.
Бо тут люди е всіляк:
І довгі, і грубі;
Вони собі вибирає
Котрий ві любий.
Як не вірищ, ожени ся,
Тоді сам добачиш
Тепер ходиш до чужої
Мені брешиш, кажеш.

З. Поділя.

ОВА СПОРТИ.

П.: Коли я був бізнесменом, я мав по 10 сутін у своїм румі.

М.і Ніного дивного: купив, то і мав.

П.: Та де би я купував. Таж я як скуповував «рексі», то за дурно їх мав; бігме, добрісінкі; щей продавав!

М.: Овва! а я як був в Материлі (щось три роки), то ей богу ані за цента нічо не купив, а був найбільший спорт.

П.: То десь кравись?

М. Но, ей богу не! бувало піду за місто, там де виводять вьо, а там так ся вберу! щей парасольку на руці лиш посвистую собі.

СВЯТО.

— Чому ви хлопці, не орете?
— Та, дядьку, свято...
— Яке свято?
— Чересло й леміш ізнится

Додаток до протоколів II зїзду У. С. Д. П.

З приїздом до Вінніпегу я пішов до шапи «Робочого Народу та сказав невідомому, що я «да». Ставши в дверях, я побачив, як сторож пішов геть, а ті переговори «генерального інквізитора Поповича. З його таємними агентами зі Сходу було вже ніхто ясно, що «генеральний інквізитор» був ще до того, що його чекав в Канаді 86 арештувала поліція дня 10-го червня 1917 р. за достаючи ему вірні агенти, бо вважене соціялістичної пропаганди неможливо якийсь час, та немилосердно курив «Вінстона» сигаретку. Мимоволі ту в ряди У.С.Д.П. в Канаді. А він зверхньо своїй баранячій сині далі був кардинальний закон, очи на мене і прикусив вареньку. Я задержав, мені стало ясно, що помочи для «законних» зі сторони «інквізитора» не старались пояснити рабінеможе ся надіяти, я опустив шапу «Р. Н» та вдав ся до «заначиниця», щоб ще раз переслухати їх оборонні пляни, та прилагодитись до розправи, котра мала почати 16-го серпня рано в 8-ій годині. Злочинці внесли мене, що вони почувають ся цілком невинні та що по їх сторонї є неправді. Також вони не задумали взяти до своєї оборони адвокатів: др. Д. Доброго «єнйора» та др. Кінзевича «джуніора».

Рано на 16-го ми прийшли до «залї розправи». Заля була окрашена великими муками соціялістичного руху. Там на правій стіні вивішень портрет Батька соціялізму К. Маркса, котрий здавалось, з великими напруженнями приглядались рухам тих нових його дітий, що зволи його батьком а були слїпі на його науї.

Місце предсідателя трибуналу заняв знаний властитель «фабрики добрих коліс» «інквізитор» М. Попович стояв з карними паліграфами в руках по лівім боці трибуни, на секретаря судового був покликаний Л. Никоряк. Поповичів підмітач за $5 тиждень.

Предсідатель з «скрукрайвером» в руці підвів ся будучи з сідала і урочисто оголосив, звикаючись ціль зібравшого ся трибуналу. Лава присяглих на знак згоди поліючи розявила пики. Предсідатель покликав «інквізитора», щоб той відчитав акти оскарження. Підчас читання усї «присягл» покаменїли. Дехто з них здрі-

нашедших «фактів». Ся ся дерегося була партийної шпіонської кудерської, за місце образована в соціялістичним напрямку українських робітників в Канаді.

Засуд викінано торік вечера около десятої години. По розправі усї в супроводі «генерального інквізитора» Поповича вдались до «Корона Кафе», щоб там при покоти тїлких ясць і гамбурстику успокоїти свою нелюдську сонїть та розбурхані нерви.

Долетат зїзду.

ПРОЛЕТАРСЬКЕ РОДИННЕ ЖИТЕ.

Той Порфїнік щей Каранич
З Курської столиці
Зволікс був до Торонта
Крести молодиці
За зелена се потвора
Двайцять і два роки,
Росту собі високого,
І злодійські кроки;
Пика в него мов у кацура,
Що рне «картошки»
А до любощів завзятий,
Що дуже любить
Ще молоко не обсохло
Як єсав у «матушки»,—
Захотілось му «каначечо»
Чужої «бабушки».
І до міста, до Торонта
Собі загонае,
І у Джаков чорноброва
«Квартиру» найме.
А Джаковці і не спить ся,
Що знов має статись,
Що сей огер гріоватий
Жінку має вкрасти.
Приволік ся він десь з фармів,
Не заробив много,
Дищ на «трени» і на «водку»
В «карманї» нічого.
«На квартиру і что кушать»
Йому не хватає,
То він собі, у колеги
Грошей позичає.
Нтой час було безробіте,
Як се кождий знає
Він за зуну в «сити-голю»
Кинїне товкае
До каміня — сеж погано
Спину пригинати, —
Тож почав він о роботу
«Хазяїв» просити.
А Джов щирий, для всїх добрий,
У готелю коло себе
Його помішає.
«Благодарить» хазяєви
При такій нагоді;
Обицяє, що він колись
Сгапе му в пригоді.
Заробив він трохи грошей,
Вже і «спорта» грає.
Тай на Джовиху, газдиню,

Уже позирає.
Тай радить ся у колеги,
Щой йому приложи.
Щоб не вдалось отсю жінку
З собою увезти.
А колега по практиї
Дає му пораду:
«Чекай» й «водзе» єдиний як
Замінити бабу.
«Порчена» й «инших» із готелю
Що-день приносить;
Вже і колеги розбудив
Й «хазяйку» вгостив.
А «хазяйка» на то ласа,
Ну і бестатна.
Вжей позирть ся із «гріоором»
Моя краса кобила.
А він чарнї, як звичайно,
Є що говорити
А «хазяйка» все горше,
Що моя женитись
А «хазяйка того й ждала,
Гарно ся збирала,
На розмовоте із «гріоором»
Ночами не спала
«Кандидат» був з сего рада
Цуцими мурнав,
А колега в цїлім дїлї
Йому помагае.
Вже ся снять з хрунта,
Нічого не зняє
Яку робу його жінка
З Москалями грае
Джов з готелю лиш прийде
Та вже й годе,
А ваночка з Москалями
Вдома бенкетує.
Нане книжка що-дня нова
Все від кавалерів,
Шей відлучись за наночки
Три сотки доларів,
Раз прийшов Джов із роботи
Сам спати лягае,
Нарад чує, що у кухни
Моя бузьок клекае.
Всяке з ложка, йде до дверей,
Бачене пристулае,
Чує моя пес із макїри
Позїні клекае
Він ще бличше пристулює
До кухні промуе,
А то жінка з кавалером
В морди ся цілують.
Джов до жінки пристулає
Тай й толкує:
—Ти вже в літах, ну і дїти...
То так не пасує.—
Що він просить, наказує,
Ніц не помагае.
Нарешті він «параграфу
Хазяйського» вжипас.
Не помогли «параграфи».
Ай дїдьо, мамо!..
Ого, замкни тоді стайню,
Як коні украдуть
Не злобовись, а з досади,
З такої науки,
Годилаб ся ту цідлоту
Чисельно на штуки.
Перша штука — се хазяйка,

А другу любовник;
Третя штука — се коляга,
Щой йому оповіснть.
Тих дві штуки в порядочна
Ось рацрт скажають,
Що вони вже із Торонта
В Гамілтон тікають.
Лишає на тій єдиная ся,
Щоби тут робити,
В якийсь спосіб ті дїти
Треба розлучити,
Рядонь на се, хитра штука,
Той рапорт приймає:
Білавих вже застарали,
Май з собов взяти
З дівчатками тих дві штуки
На «трени» відсилає.
А сам поспіл вже до тому
Її з Джовом ся позбуде.
Дівці на тім не всяки ся,
Що Джов не хвали
Та щоб його цей вся трошеї,
Знать обмайструєти.
Як прийшов Джов із роботи,
Тих пообідати ся:

Вже у свої руки
Не сперше і за ще з того,
Коли не стелюку
По Торонті вспівали
За нами мандрує.

Малофій.

НАШО ПРИДАВ СЯ МІСЮНАР.

Раз пустий капітан
Із Африки дістав ся,

Дї Є?

Параска Тополянишка з села Серятинї коло Городенка? Мала переїхати в Торонто. Попукує Юрат Іван Тополянищкий. Хто знає де вона, або вона сама, зволить написати на подасну адресу:

John Topolnicki
Box 105, Merritt, B. C.

Члени У. С. Д. П.! На сій фотографії самі Ваші брати-соціялісти-робітники межи ними нема жадного буржуаза.

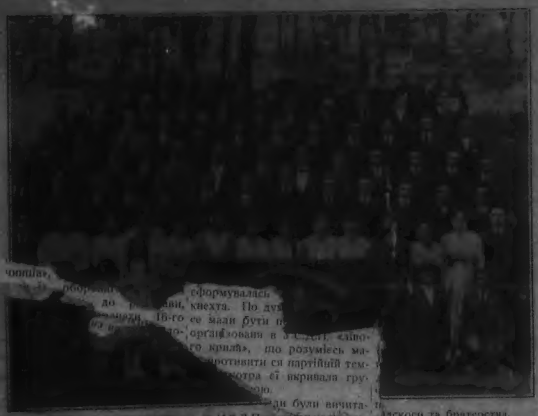

ПЕЛАНОВИЙ о. ПРОКОЛУПІЙ

Минувшого року (ще тоді торонтонський відділ У.С.Д.П. не був «скасований») на завваження Екзекутивного Комітету і наш торонтонський відділ післав був свою фотографію та $6 на касу і також історію відділу до надрукування в «Робітничім Календарі» після у давали, відділу.

Який той календар був мученій, видко з того, що М. Поповичеві ще перед тим, як його написати, уже був протоколяся, що «захорує» по його скінчено.

Але меньше з тим. Добре що вже вийшов. Ато деякі вороги сподівались, що його і на 1919 рік не буде.

Отже той календар вийшов, але ані фотографій, ані історії нашого торонтонського відділу нема!

Хтось скаже: Нема, бо наш відділ «скасований». Най буде й так. Але в історії У.С.Д.П. він грав не один рік разю Той майже перед самим «винищенем» післав на «Р. Н.» $221.00. Окрім того члени нашого відділу і далі вважають себе соціялістами, той богато

сформувалась
кнехта. По дуг
се мали бути п
організовання в
ного крила», що розуміється ма-
протиставити ся партійній тем-
котра її викривала гру-
ою.
ди були вичита-
членів У.С.Д.П. письменного
ми, як з соціялістами-това-
шами.

Але ми маємо вісти з Вінніпегу такі, що аж встидно подумати, щоб на таке спокійно сти пустились!

Повідомляють нас, що тому баша фотографія була не поміщена у «Робітничім Календарі», що наш відділ репрезентує ся на тій фотографії найкраще в порівнянню з иншими відділами У.С.Д.П. Поповичеві побоює ся взяти фотографію помістити, аби не викликати між членством обурення за скасованя такого чи слепого і добре стоячого відділу.

Намість того, як зайшло питане що до надрукованя нашого відділу фотографії та історії, так Поповичеві покликав «персонал редакції» і кинув нашу фотографію ім під ноги, а ті подоптали й своїми ратицями!

Чуєте!? Не фотографію наших там капіталістів, але наших там робітників, що не скотяги коритись Поповичівський дик татури подоптали ногами ті, котрі мають власне перед провадити та навчати робітництво

кватирі знялись, скасовуючи кий, забороняючи читань добої поваги літератури і т. п.

о. Прокопуній.

НОВА НЕВОЛЯ.

Від Дніпра Славути
До гори Карпати
Україна обудилась,
Свою рідну мати.
«Сини мої, сини!
Сорок мільонів!
Богато терпіла
За кращу я долю.
Були ми Татари
І високої хмари,
Ляхи та Турки
І тими Москалями.
Не мало біди я
У світі зазнала,
А ви тепер з Німцем
Цей мир підписали!
Діти, мої діти!
Славні Українці!
Чанцо ви пустили
Газдувати Німців?
Ой, Німці хитренькі,
Вміють газдувати:
Будуть від вас бідних
Хлібець забирати.
І свій край відсилати,
А ти меш, народе,
З голоду вмірати:
Ті Німці прихильні
До свого народу,
А нас вони мають
Гірше ніж худобу!»

С. М. Турик.

ГАДКИ ПРО ПЕКЛО.

Католицьке пекло не таке страшне, як баптиське, через те, що ним піде людина до католицького пекла, так піде ще до чистилища. А тим часом на сім світі кумки і свати і всі добрі приятелі підуть до католицького ксьондза і наймуть скількась десять служебів до мардн буковий і до святої Варвари, і до отця Пінчипора і до всіх святих. Тоді розуміє ся, що та людина онеме не може в пекле. А коли людина хочи видертись з баптиського пекла, так вже не поможуть жадні святі, ані жадні гроші. Баптисти хвалять ся, що котра людина ізгорує тіне, хрищене, так тій просто до пекла! Ані не обзивай ся, ані пакуй і капуг тобі там не вйди! Тому ій притчи згодня ся на пекло католицьке як на баптиське.

К. І. член Кадильного Синоду з Монтреалу.

Члени У. С. Д. П.! На сій фотографії самі Ваші брати-соціялісти-робітники межи ними нема жадного буржуаза.

ЗНАЧНИЙ о. ПРОКОЛУПІЮ членів У.С.Д.П. ...дскоси та братерства ...ми, як з соціялістами, ...ду члени У.С.Д.П. мають ба-

Минулого року (ще тоді шами. ...ничити. Тому просимо Вас, о. торонтонський відділ У.С.Д.П. Але ми маємо вісти з Вінні- Проколупію помістити й у «Ка-був «скасований») на зва- пегу такі, що аж встидно по- дилі». Най знають кільки во-ніе Екзекутивного Комітету думати, щоб на таке соціяліс- ни членів з партії викинули. і наш торонтонський відділ сти пустились! Так се ще й не всі. Бо 30 това-знову був з свою фотографією Повідомляють нас, що то- ришів не пішло той час через на 50 ми наша і також історію му наша фотографія була не помінку до фотографії, щоб відділу до надрукування в «Ро- поміщена у «Робітничім Ка- ставили її через обилаку до внутрішнього бітничім Календарі» ліслав у- лендарі», що наш відділ ре- парку. хвалі, дідну. презентує ся на тій фотогра- Член «з-скасованого» М. По-Який той календар був ну- фії найкраще в порівнянню з повичем торонтонського відді-чений, видко з того, що М. іншими відділами У.С.Д.П. лу. Попович ще перед тим, як йо- Попович побояв ся нашу фо- го написати, уже був прогло- тографію помістити, аби не ви- Від Редакції. Фотографію сився, що «захорує» по його кликати між членством обу- цей лист містимо, але ми по-смінченню... рення за скасоване такого ви- можемо ся, не знаємо. Через Але меньше з тим. Добре членого і добре стоячого від- такі дописі Поповичі лише ро-що вже вийшов. Ато декотрі діду. зуміє в очах членів У.С.Д.П. їм вороги сподівались, що його Намість того, як зайшло пи- не розходить ся о правду та і на 1919 рік не буде. тання що до надрукування нашо- братерство. Вісти Поповичо-Отже той календар вийшов, го відділу фотографій та істо- вих підхлібників, що має наша але ані фотографії, ані історії рії, так Поповичі докликав редакція покажуть, що нашого торонтонського відділу «персонал редакції» і кинув воони добре знають хто і що М. нема! нашу фотографію їм під ноги, Попович. Він поневолив собі Хтось скаже: Нема, бо наш а ті подоптали її своїми рати- злий мізок і розвинув між чле-відділ «скасований». Най бу- цими! нами злобу, фанатизм та бра-де й так. Але в історії У.С.Д. Чуєте!? Це фотографію я- товбийство. Здеморалізував П. він грає не один рік ролю ких там капіталістів, ще ли- скасованим партійного демо-Тай майже перед самим «ви- ця робітників, що не сотлав кратизму, поломанем конститу-кинением» ліслав на «Р. Н» коритись Поповичівській дик- ції. 221.00. Окрім того члени на- татурі подоптали ногами ті, От і маємо в У.С.Д.П. звороті шого відділу і далі вважають котрі мають власне перед про- до практики середньовічної ін-себе соціялістами, тай богато вадити та навчити робітництво квізиції, спалювання, скасовуючи, заборона читання нелюбої нам літератури і т. п. — о. Прокопуній.

НОВА НЕВОЛЯ.

Від Дніпра Славути
До гори Карпати
Україна збудилась,
Ціла рідна мати.
«Сини мої, сини!
Сорок мільонів!
Богато терпіли
За кращу я долю,
Били мя Татари
З високої кмари,
Ходяки та Турки
З тими Москалями,
Те мало біди й
У сьміті зазнала,
А ви тепер з Німцем
Цей мир підписали!
Діти, мої діти!
Славні Українці!
Чепо ви пустили
Газдувати Німців?
Ой, Німці хитренькі,
Вміють газдувати:
Будуть від вас бідних
Хлібець забирати
І свій край відсилати,
А ти меш, народе,
З голоду вмівати:
Ті Німці прихильні
До свого народу,
А нас вони мають,
Гірше ніж худобу!»

С. М. Турик.

ГАДКИ ПРО ПЕКЛО.

Католицьке пекло не таке страшне, як баптиське, через те, що ним віде людина до католицького пекла, так віде ще до чистилища. А тим часом на сім сьвіті кумки і свати і всі добрі приятелі підуть до католицького кєсьонзе і найнуть скільки десить служебів до мітки бу-дуть сьвєтої і до сьвєтої Варвари, до отця Нечипора і до всіх сьвятих. Тоді розумієте ся, що та людина омене не може ні місця, А коли людина хочи видертись з баптиського пекла, так вже не поможуть жадні сьвєті, ані жадні гроші. Баптисти хвалять ся, що котра людина ігнорує їхне, хрищене, так тій просто до пекла! Ані не обзивай ся, лищ пакуй і капут тобі там на віки! Тому аб притчи згодив ся на пекло католицьке як на баптиське.

К. І. член Кадильного Сивоу з Монтревлу.